

Liabona

**Ödmjuka hjältar
i vår historia,
s. 16, 62, 65**

**Hur man upplever
sann frihet, s. 32**

**När din redbarhet
prövas, s. 40, 48**

**Gör ett frihetsbaner
till din familj, s. 60**

*“Nutida pion-
järmedlemmar
... bor i alla
länder och
deras berättel-
ser om ihärdig-
het, tro och
uppförfingar
ger denna
sista dagars
psalm om
Guds rike nya
och härliga
verser.”*

President Dieter F.
Uchtdorf, andre rådgivare
i första presidentskapet,
“Fädernas tro”, *Liahona*,
maj 2008, s. 70.

Till vänster: Tiaray
Madera Rasoamampianina
var en av de första med-
lemmarna i kyrkan
på Madagaskar.

BUDSKAP

- 4 Budskap från första presidentskapet: Världen behöver pionjärer i dag**
Thomas S. Monson
- 7 Besöklärarnas budskap: Undervisa och lär om evangeliet**

ARTIKLAR

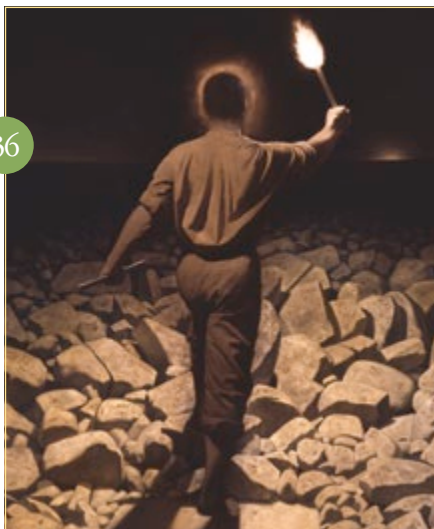
- 14 För Gud är ingenting omöjligt**
Sang-Ick Han
Som juridikstuderande vid 53 års ålder insåg jag att jag bara kunde lyckas om jag litade fullkomligt på Herren.
- 16 Pionjäernas tro och styrka — då och nu**
M. Russell Ballard
Våra första pionjärer överlevde oöverstigligena prövningar. Må våra vittnesbörds eld brinna lika klart som deras.
- 22 En Gud som gör underverk: De slovakiska heliga i Sheffield**
Erich W. Kopsischke
Tron hos dessa heliga i Sheffield, England har lett till ett nutida underverk.

AVDELNINGAR

- 8 Anteckningar från aprilkonferensen**
- 10 Vad vi tror på: Den Herren kallar dugliggör han**
- 12 Tjänande i kyrkan: En teve och en upplyft ande**
Kaci Cronin
- 13 Undervisning till vägledning för de unga: Ärlighet och redbarhet**
- 28 Sista dagars heliga berättar**
- 74 Kyrkonytt**
- 80 Tills vi möts igen: Gå längs hoppets väg — tillsammans**
LaRene Porter Gaunt

PÅ OMSLAGET

Framsida: *Favoritberättelser*, av Michael T. Malm.
Baksida: Foto Craig Dimond © IRI. Insidan av omslagets framsida: Foto Richard M. Romney.

32 Leva för evigheten

Keith K. Hilbig

Jag vädjar till dig att föreställa dig din framtida celestiaala tillvaro med din familj i evigheten, ett tillstånd av ofattbar härlighet och förmåner som vi ännu inte helt kan förstå.

36 Upplevelser med djup tillit

Melissa Zenteno

Unga vuxna berättar hur de stärkte sin tro trots upplevelser med svåra relationer.

Se om du kan hitta Liahonan som är gömd i det här numret.

Ledtråd:
Erika vet.

40 Övertygelse och medkänsla

Jeffrey R. Holland

När är det rätt att döma? Hur försvarar vi våra normer samtidigt som vi respekterar andras handlingsfrihet?

44 Förlåta personen i spegeln

David Dickson

En del kanske tror att de inte kan bli förlåtna, men Frälsarens försöning är oändlig och tillgänglig för alla.

47 Permanenta märken

Dani Dunaway Rowan

Jag skrubbade händerna tills det gjorde ont, men märkena efter filtpeppan fanns kvar.

48 Vägledning för de unga: Ärlighet och redbarhet

Christoffel Golden Jr

50 Återlämnat med heder

Valerie Best

Jag tittade på armbandet som hade råkat ramla ner i min kasse. Hur länge skulle det ligga där om jag sköt upp att lämna tillbaka det?

52 Kraften i förbund

Ett förbund är mer än ett löfte mellan dig och Gud. Det är ett löfte som ger kraft, styrka, trygghet och frid.

54 Våra bästa hemaftnar

Tre ungdomar från hela världen berättar om några av sina mest minnesvärda hemaftnar.

56 Mina somrar vid templet

David Isaksen

Det tog tio timmar att åka till det närmaste templet som ligger i Stockholm, men jag är glad att vi åkte dit.

57 Hemaftonshjul

Du kan göra och använda det här hjulet för att hjälpa din familj planera för hemaftnarna.

58 Rädda henne!

Heidi Swinton

Som liten lärde sig president Thomas S. Monson att det är en underbar känsla att kunna hjälpa andra.

60 Ta med Primär hem: Familjer är en del av vår himmelske Faders plan

62 På vandringsleden: Svårigheter i Missouri

Jennifer Maddy

64 Vår sida

65 Särskilt vittne: Varför är det så viktigt med släktforskning?

David A. Bednar

66 En matta av berättelser

Kay Timpson

När Katy och Nana berättade om upplevelser för varandra medan de arbetade tillsammans, skapade de mer än bara en matta.

68 Byta familjeberättelser

Använd den här aktiviteten i din familj för att lyssna på och berätta om upplevelser.

69 Hej! Jag heter Erika och är från El Salvador

Erika berättar hur hon har gjort sin släktforskning rolig.

70 För små barn

81 Porträtt av en profet: Joseph F. Smith

Internationell tidskrift för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga

Första presidentskapet: Thomas S. Monson,
Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf

De tolv apostlarnas kvorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry,
Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard,
Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland,
David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson,
Neil L. Andersen

Chefredaktör: Craig A. Cardon
Rådgivande: Shayne M. Bowen, Bradley D. Foster,
Christoffel Golden Jr., Anthony D. Perkins

Verkställande direktör: David T. Warner

Chef för familje- och medlemsupport: Vincent A. Vaughn

Chef för kyrkans tidningar: Allan R. Loyborg

Verksamhetschef: Garff Cannon

Redaktionschef: R. Val Johnson

Biträdande redaktionschefer: Ryan Carr, LaRene Porter Gaunt

Tidskriftsassistent: Melissa Zenteno

Skriv- och redigeringslag: Susan Barrett, David Dickson, David A.
Edwards, Matthew D. Flitton, Mindy Raye Friedman, Lori Fuller,
Garry H. Garff, Jennifer Grace Jones, Hikari Loftus, Michael R.
Morris, Richard M. Romney, Paul VanDenBerghe, Julia Woodbury

Huvudansvarig för grafik: J. Scott Knudsen

Grafikansvarig: Tadd R. Peterson

Formgivningsteam: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus,
C. Kimall Bott, Thomas Child, Kerry Lynn C. Herrin,
Colleen Hincley, Eric P. Johnson, Scott M. Mooy, Brad Teare

Samordnare av immateriell äganderätt: Collette Nebeker Aune

Produktionschef: Jane Ann Peters

Produktionsteam: Kevin C. Banks, Connie Bowthorpe Bridge, Julie
Burdett, Bryan W. Gygi, Denise Kirby, Ginny J. Nilson, Gayle Tate
Rafferty

Prepress: Jeff L. Martin

Tryckerichef: Craig K. Sedgwick

Distributionschef: Stephen R. Christiansen

Översättning:

Översättningstjänst

Mariatorget 1A

118 48 STOCKHOLM

Tfn 08-556 029 80, Fax 08-556 029 89

E-post: edlundcg@ldschurch.org

För prenumeration och priser utanför Föränta staterna och Kanada,
gå till store.lds.org eller kontakta kyrkans lokala distributionscenter
eller församlings- eller grensledare.

Ansvarig utgivare för Liahona: Claes-Göran Edlund

Ansvarig för Kyrkonytt: Gösta Körlöv

Redaktör: Eivor Hagman

Medusagatan 2A

533 38 Jönköping

Tfn/Fax 036-71 96 63

E-post: eivorhagman@hotmail.com

Distribution

Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga, avdelningen för

medlemsuppteckningar och statistik

Sveagatan 8A

441 32 Alingsås

Prenumerationsinformation

Prenumeration eller ändring av adress sker genom att kontakta

Customer Service (kundtjänsten)

Tel: 08-500 655 20

E-post: RCStockholm@LDSCChurch.org

Internet: store.lds.org

Priset för en helårsprenumeration är SEK 80:00 som insättes på

plusgiro: 260353-8. Ange Liahona och språk.

Skicka manuskript och frågor online till liahona.lds.org; via post

till Liahona, Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT

84150-0024, USA eller via e-post till liahona@ldschurch.org.

Liahona (en term i Mormons bok som betyder "kompass" eller
"vägvisare") publiceras på albanska, armeniska, bislama, bulgariska,
cebuano, danska, engelska, estniska, fijianska, finska, franska,
grekiska, holländska, isländska, indonesiska, italienska, japanska,
kambodjanska, kinesiska (förenklad), kiribati, koreanska, kroatiska,
lettiska, litauiska, malagassiska, marshallesiska, mongoliska, norska,
polska, portugisiska, rumänska, ryska, samoanska, slovenska,
spanska, svenska, swahili, tagalog, tahitiska, thailändska, tjekiska,
tonganska, tyska, ukrainska, ungerska, urdu och vietnamesiska.
(Hur ofta den utkommer varierar för olika språk.)

© 2013 Intellectual Reserve, Inc. Med ensamrätt. Printed in the
United States of America.

Text och visuellt material i Liahona får kopieras för tillfälligt, icke

kommerciellt bruk i kyrkan eller hemmet. Visuellt material får

inte kopieras om restriktioner för detta anges intill konstverket.

Copyrightfrågor bör ställas till Intellectual Property Office,

50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150, USA; e-post:

cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

July 2013 Vol. 137 No. 7. LIAHONA (USPS 311-480)

Swedish (ISSN 1522-9246) is published monthly by The Church of

Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake

City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year; Canada,

\$12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake

City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include

address label from a recent issue; old and new address *must* be

included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake

Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-

537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express)

may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication

Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 707.4.12.5).

NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes

to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368,

Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

Förslag till familjens hemafton

Det här numret innehåller artiklar och aktiviteter som kan användas under hemaftnarna.
Här följer några exempel.

FOTO CRAIG DIMOND

"Återlämnat med heder", sidan 50: När du och din familj har läst berättelsen kan ni ladda ner och titta på filmen "Honesty: You Better Believe It!" på youth.lds.org (finns på engelska, portugisiska och spanska). Familjemedlemmarna kan berätta vad de lärde sig av antingen berättelsen eller filmen. Ni kan också läsa i *Vägledning för de unga* om ärlighet och redbarhet (sidan 19). Som aktivitet kan familjen fundera över olika situationer när deras ärlighet kan provas. Skriv ner situationerna på olika papperslappar, lägg dem i en skål och låt alla ta en papperslapp. Låt alla turas om och läsa situationen och säga vad man bör göra i situationen för att vara ärlig.

"En matta av berättelser", sidan 66: I den här berättelsen frågar Katy Nana vad hon tyckte om att göra med sin familj när hon var liten. Vad sade Nana att de tyckte om att göra? Sedan lärde Nana Katy en ny färdighet och de skapade ett härligt minne tillsammans. Ni kan läsa det sjunde stycket i "Familjen: Ett tillkännagivande för världen". Hur står det att framgångsrika äktenskap och familjer skapas? Välj en av punkterna, till exempel medkänsla, och samtala om den som familj. För den här punkten kan du uppmana familjen att lista olika sätt att visa medkänsla mot familjemedlemmar och andra. Ni kan sätta upp mål för veckan för hur ni ska visa större medkänsla och sedan samtala om hur väl ni uppnådde målen under nästa hemafton. Ni kan avsluta lektionen med att sjunga "Familjer kan vara tillsammans för evigt" (*Barnens sångbok*, s. 98).

PÅ DITT SPRÅK

Liahona och annat material från kyrkan finns på många språk på languages.lds.org.

ÄMNET I DET HÄR NUMRET

Sidnumren gäller artikelns första sida.

Buden, 40

Döma, 40

Exempel, 16

Familjen, 16, 29, 30, 60, 66

Familjens hemafton, 3, 54, 57

Frälsningsplanen, 30

Förbund, 52

Förlåtelse, 44

Förrättningar, 29

Föreläsningsplan, 13, 32

Generalkonferensen, 8

Jesus Kristus, 70

Kyrkans historia, 4, 16, 62, 80, 81

Lydnad, 40

Missionsarbete, 22

Motgångar, 4, 16, 80

Mål, 14

Normer, 4

Omvändelse, 47

Perspektiv, 32

Pionjärer, 4, 16, 62, 80

Sabbaten, 28

Släktforskning, 65, 69

Smith, Joseph F., 81

Tempel, 29, 56

Tjänande, 12

Tro, 14, 36

Undervisning, 7, 13

Äktenskap, 32, 36

Ämbeten, 10

Ärlighet, 13, 31, 48, 50

President
Thomas S. Monson

VÄRLDEN
BEHÖVER
•••
pionjärer
i dag

För många började inte pionjärfärden 1847 i Nauvoo, Kirtland, Far West eller New York, utan i det avlägsna England, Skottland, Skandinavien eller Tyskland. Små barn kunde inte helt förstå den starka tro som motiverade deras föräldrar att lämna familj, vänner, bekvämligheter och trygghet bakom sig.

En av de små kanske frågar: "Mamma, varför ska vi flytta? Vart är vi på väg?"

"Kom nu lilla vän, vi ska till Sion, vår Guds stad."

Mellan hemmets trygghet och löftet om Sion stod den mäktiga Atlantens vredgade och förrädiska vatten. Vem kan återge den rädsla som ansatte människornas hjärtan under de farofyllda överresorna?" Manade av Andens tysta viskningar, understödda av en enkel men orubblig tro, litade pionjärerna på Gud och seglade iväg på sin resa.

De kom slutligen till Nauvoo bara för att ge sig av igen och möta svårigheter på vägen. Gravvårdar av salviabuske och sten märkte ut gravarna utefter hela vägen från Nauvoo till Salt Lake City. Sådant var priset som vissa pionjärer fick betala. Deras kroppar vilar i frid, men deras namn lever vidare för evigt.

Trötta oxar lunkade på, vagnshjul gnisslade, modiga män slet, krigstrummorna ljud och prärievargarna ylade. Men de trosinspirerade och stormdrivna pionjärerna kämpade vidare. De sjöng ofta:

*Kom, kom Guds folk, ej kamp och möda räds,
blott med fröjd framåt drag!*

*Fast lång och svår dig resan syns, dock gläds,
nåd du får, ny var dag. ...*

Allt är väl! Allt är väl!¹

De här pionjärerna kom ihåg Herrens ord: "Mitt folk måste prövas i allt, så att de kan bli redo att ta emot den härlighet jag har för dem, nämligen Sions härlighet."²

Tidens gång fördunklar våra minnen och försvagar vår uppskattning för dem som vandrat längs smärtans stig och lämnat bakom sig ett tårbefläckat spår av namnlösa gravar. Men hur är det med dagens utmaningar? Finns det inga steniga vägar att följa, inga höga berg att bestiga, inga klyftor att överbrygga, inga vägar att bana, inga floder att korsa? Eller finns det ett verkligt behov i dag av en pionjäranda som för oss bort från farorna som hotar att sluka oss och leder oss till ett tryggt Sion?

Under årtiondena sedan andra världskriget har moralnormerna sänkts gång på gång. Brottsligheten ökar och anständigheten avtar. Många befinner sig på en enorm berg-och-dalbana av katastrofer. De söker efter spänning för stunden samtidigt som de uppoffrar evighetens glädjeämnen. Och så går vi miste om friden.

Vi glömmer vilken framgång grekerna och romarna hade i en barbarisk värld och hur triumfen slutade — hur

en slapphet och svaghet slutligen övervann dem och ledde till deras undergång. I slutändan ville de ha trygghet och ett bekvämt liv mer än de ville ha frihet. Och de förlorade allt — trygghet och säkerhet och frihet.

Ge inte efter för Satans lockelser. Stå i stället fast vid din tro. Själens otillfredsställda längtan upphävs inte av en oändlig jakt på glädje bland sensationernas och syndernas spänning. Synd leder aldrig till dygd. Hat främjar aldrig kärlek. Feghet framkallar aldrig mod. Tvivel inspirerar aldrig till tro.

Vissa tycker det är svårt att motstå hån och oförskämdheter från dåraktiga personer som förlöjligar kyskhet, ärlighet och lydnad mot Guds bud. Men världen har alltid förringat hängivenhet mot principer. När Noa befalldes att bygga en ark såg det dåraktiga folket upp mot den molnfria himlen och skrattade åt och hånade honom — tills regnet kom.

Måste vi lära oss den dyrköpta läxan gång på gång? Tiderna förändras

men sanningen består. När vi inte lär oss av tidigare upplevelser är vi dömda att upprepa dem med all deras hjärtesor, lidande och vända. Har vi inte visdomen att lyda honom som känner till slutet från början — vår Herre, som utformade frälsningsplanen — i stället för den där ormen som föraktade dess skönhet?

Ett lexikon definierar en pionjär som "en som går före för att bereda eller öppna vägen för andra att följa

efter."³ Kan vi på något sätt uppbåda modet och målmedvetenheten som karakteriserade pionjärerna under en tidigare generation? Kan det faktiskt vara så att du och jag är pionjärer?

Jag vet att vi kan vara det. Hur mycket behöver inte världen pionjärer i dag! ■

SLUTNOTER

1. "Kom, kom Guds folk", *Psalmer*, nr. 19.
2. Läran och förbunden 136:31.
3. *Oxford English Dictionary*, andra uppl. (1989), "pioneer".

UNDERVISA FRÅN DET HÄR BUDSKAPET

Skrifterna står det att hemlärare ska "varna, förklara, förmana och undervisa samt inbjuda alla att komma till Kristus" (L&F 20:59). Du kan nämna varningarna och uppmaningarna som finns i president Monsons budskap för dem du besöker. Du kan samtala med dem om hur de kan känna igen och följa rättfärdiga exempel, undvika bedrägerier och lära av andras misstag. Fråga dem du undervisar hur de kan vara pionjärer i dag.

Barnen kan tycka om att lära sig mer om pionjärer genom att läsa "På vandringsleden" på sidan 62 i det här numret.

Motiverad av tro

Maggi Earl

Jag ska aldrig glömma hur jag gick där pionjärerna hade bott många år tidigare vid Winter Quarters i Nebraska. Marken kändes helig, nästan som om jag besökte ett utomhustempel.

Ögonen fylldes av tårar så att jag inte kunde se klart. Jag såg en staty, men kunde inte urskilja vad den föreställde. När jag hade torkat tårarna såg jag en man och en kvinna vars ansikten var förvridda av sorg. När jag tittade närmare såg jag också ett litet barn som låg i en grav vid deras fötter.

Den synen fyllde mig med så många känslor: sorg, ilska, tacksamhet och glädje. Jag ville ta bort smärtan från de här heliga, men jag var samtidigt tacksam över det de hade uppoffrat för evangeliet.

Min upplevelse vid Winter Quarters hjälpte mig inse att vår himmelske Fader ger evangeliet till sina barn och låter dem använda sin fria vilja som de vill. Det lilla barnets föräldrar kunde ha valt en lättare väg. Att följa profeten och leva efter evangeliet innebar att de här pionjärerna fick sträva vidare även om de var tvungna att begrava sitt barn. Men de valde att införliva evangeliet och möta utmaningarna. Jag lärde mig att de heligas hängivenhet mot evangeliet och deras beslutsamhet att sträva vidare motiverades av tro och hopp — hopp om en ljus framtid och tro på att Herren kände dem och kunde lindra deras smärta.

Författaren bor i North Carolina i USA.

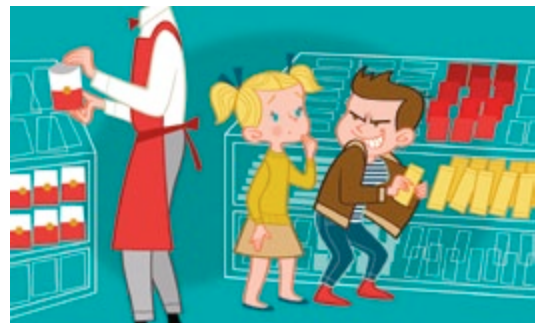

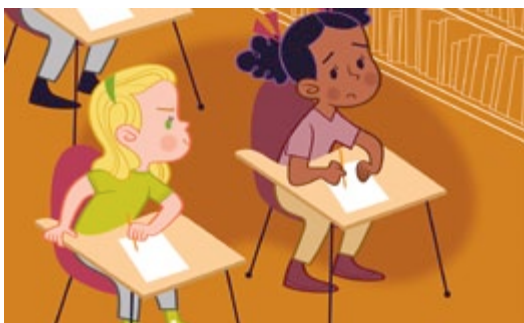
BARN

Var en pionjär

President Monson säger att en pionjär är någon som visar vägen för andra. Vad kan barnen i de här bilderna göra för att stå för det som är rätt och vara en pionjär för andra? Skriv dina svar på raderna under bilderna.

Studera materialet under bön och samtala om det med systrarna du besöker om så är lämpligt. Använd frågorna för att hjälpa dig stärka dina systrar och göra Hjälpföreningen till en verksam del av ditt eget liv. För mer information, gå till reliefsociety.lds.org.

Undervisa och lär om evangeliet

Jesus Kristus var en läromästare. Han var ett föredöme för oss när han "undervisade kvinnor i folksamlingar och enskilt, ute på gatan och vid stränder, vid brunnen och i deras hem. Han visade dem kärleksfull omsorg och botade dem och deras familjemedlemmar."¹

Han undervisade Marta och Maria och "uppmånade dem att bli hans lärjungar och ta del av frälsningen, 'den goda delen' [Luk. 10:42] som aldrig skulle tas ifrån dem."²

I våra nutida skrifter har Herren befallt oss att "undervisa varandra om rikets lära" (L&F 88:77). Om att undervisa och inhämta kunskap om läran sade Cheryl A. Esplin, andra rådgivare i Primärs generalpresidentskap: "Att lära sig helt förstå evangeliets lära är en livslång process och kommer 'rad på rad, bud på bud, lite här och lite där' (2 Nephi 28:30)."³

När vi lär, studerar och ber undervisar vi med den Helige Andens kraft som för vårt budskap "till människobarnens hjärtan" (2 Nephi 33:1).

Från skrifterna

Alma 17:2–3; 31:5; Läran och förbunden 42:12–13; 84:85

SLUTNOTER

1. *Döttrar i mitt rike: Hjälpföreningens historia och verksamhet* (2011), s. 3.
2. *Döttrar i mitt rike*, s. 4.
3. Cheryl A. Esplin, "Så lär vi våra barn att förstå", *Liahona*, maj 2012, s. 12.
4. Spencer W. Kimball, i *Döttrar i mitt rike*, s. 49–50.

Tro, Familj,
Tjänande

Från vår historia

Våra tidigare profeter har påmint oss kvinnor om att vi har en viktig roll som lärare hemma och i kyrkan. I september 1979 uppmanade president Spencer W. Kimball (1895–1985) oss att bli "systrar som är kunniga i skrifterna". Han sade: "Bli lärda i skrifterna, inte för att trycka ner andra, utan för att bygga upp dem! Vem har när allt kommer omkring större behov av att 'uppskatta' evangeliets sanningar (som man kan vända sig till i stunder av nöd) än kvinnor och mödrar som uppfostrat och undervisar så mycket?"⁴

Vi är alla lärare och elever. När vi undervisar från skrifterna och våra levande profeters ord kan vi hjälpa andra att komma till Kristus. När vi engagerar oss i lärandeprocessen genom att ställa meningsfulla frågor och sedan lyssna, kan vi få svar som uppfyller våra personliga behov.

VAD KAN JAG GÖRA?

1. Hur förbereder jag mig för att bli en bättre lärare?
2. Bär jag mitt vittnesbörd för systrarna jag vakar över?

ANTECKNINGAR FRÅN APRILKONFERENSEN

”Vad jag, Herren, har talat, det har jag talat, . . . antingen genom min egen röst eller genom mina tjänares röst, ty det är detsamma” (L&F 1:38).

När du går igenom talen från generalkonferensen i april 2013 kan du använda de här sidorna (och konferensanteckningarna i framtida nummer) för att hjälpa dig studera och tillämpa de lärdomar som levande profeter och apostlar och andra ledare i kyrkan nyligen undervisat om.

BERÄTTELSE FRÅN KONFERENSEN

Att lära sig vara lydig

President Thomas S. Monson

När jag växte upp bodde vår familj från början av juli till början av september i vår stuga i Vivian Park i Provo Canyon i Utah, USA.

En av mina bästa vänner under de här sorglösa dagarna i dalen var Danny Larsen, vars familj också hade en stuga i Vivian Park. Varje dag sprang vi omkring i detta pojknarnas paradiset. Vi fiskade i bäcken och ån, samlade stenar och andra skatter, vandrade, klättrade och njöt helt

enkelt av varenda minut av varenda timme av varenda dag.

En dag bestämde Danny och jag oss för att vi ville ha ett lägerbål den kvällen med alla våra kompisar i dalen. Vi behövde bara rensa upp ett område på ett fält i närheten där vi alla kunde samlas. Junigräset som täckte ängen hade blivit torrt och stickigt, så fältet passade inte för ändamålet. Vi började dra upp det höga gräset och planerade att rensa ett stort runt område. Vi kämpade och drog för allt vi var värda, men allt vi fick upp var små knippen av det envisa ogräset. Vi visste att det skulle ta hela dagen och redan

började vår energi och entusiasm svalna.

Då kom jag på vad som verkade vara den perfekta lösningen i mitt åttaåriga sinne. Jag sade till Danny: ”Vi behöver bara tända eld på ogräset. Vi *bränner* ut en ring i ogräset!” Han höll genast med och jag sprang till vår stuga för att hämta några tändstickor.

Ni ska inte tro att vi redan vid åtta års ålder fick använda tändstickor. Jag vill göra klart att både Danny och jag var förbjudna att använda dem utan en vuxen i närheten. Vi hade båda gång på gång varnats för faran med eld. Men jag visste var familjen förvarade tändstickorna och vi behövde rensa det där fältet. Utan en sekunds eftertanke sprang jag till vår stuga och tog några tändstickor, och såg till att ingen såg mig. Jag gömde dem kvickt i en ficka.

Tillbaks till Danny sprang jag, glad över att jag i fickan hade lösningen på vårt problem. Jag minns att jag tänkte att elden skulle brinna bara så långt vi ville och sedan som genom trolleri slockna av sig själv.

Jag slog an en tändsticka mot en sten och satte det torra junigräset i brand. Det flammade upp som om det varit indränkt i bensin. Först var

Danny och jag upprymda över att se ogräset försvinna, men snart blev det tydligt att elden inte skulle slockna av sig själv. Vi fick panik när vi förstod att vi inte kunde göra någonting för att hejda elden. De hotfulla lågorna började följa det vilda gräset upp längs bergssidan och hotade granarna och allt annat i sin väg.

Till slut hade vi inget val, utan fick springa efter hjälp. Snart sprang alla tillgängliga män och kvinnor i Vivian Park fram och tillbaka med våta säckar, de slog på lågorna och försökte släcka dem. Efter flera timmar kvävdes den sista glöden. De urgamla granarna hade räddats,

liksom de hem som så småningom skulle ha nåtts av elden.

Danny och jag lärde oss mycket som var svårt men viktigt den dagen — det inte minst viktiga var vikten av att lyda.

Det finns regler och lagar som hjälper till att hålla oss trygga fysiskt sett. Likaså har Herren gett oss riktlinjer och bud för vår andliga säkerhets skull så att vi tryggt kan navigera oss igenom det ofta förrädiska jordelivet och till slut återvända till vår himmelske Fader. ■

Från "Lydnad ger välsignelser", *Liahona*, maj 2013, s. 89–90.

FRÅGOR ATT BEGRUNDA

- Varför har vi regler?
- Varför är det viktigt att vi väljer att följa Guds bud?
- På vilka sätt var Jesus Kristus ett exempel för oss när det gäller lydnad?

Du kan skriva ner dina tankar i din dagbok eller berätta om dem för andra.

Annat material om det här ämnet: *Evangeliets principer* (2009), "Lydnad", s. 199–204; "Obedience", under Gospel Topics på LDS.org; D. Todd Christofferson, "Kraften i förbund", *Liahona*, maj 2009, s. 19–23.

Profetiska ord till medlemsmissionärer

"Jag lovar dig att när du ber om att få veta vem du ska tala med så kommer namn och ansikten att dyka upp i ditt sinne. I samma stund som du behöver det kommer det att bli dig givet vad du ska säga. Möjligheter kommer att öppnas för dig. Tro övervinna tvivel och Herren välsignar dig med egna underverk."

Äldste Neil L. Andersen i de tolv apostlarnas kворum, "Det är ett underverk", *Liahona*, maj 2013, s. 78.

MISSIONÄRSSTATUS VID TIDEN FÖR APRILKONFERENSEN

Antal missionärer som verkar för närvarande	65 634
Antal unga män och unga kvinnor som har fått sin missionskallelse men ännu inte kommit till en missionärsskola	Över 20 000
Antal unga män och unga kvinnor som för närvarande är i intervjuprocessen med sin biskop och stavs-president	Över 6 000
Antal nya missioner	58

Från president Thomas S. Monson, "Välkomna till konferensen", *Liahona*, maj 2013, s. 5.

DEN HERREN KALLAR DUGLIGGÖR HAN

De flesta medlemmarna i kyrkan får många möjligheter att ta emot en ”kallelse” — ett uppdrag att tjäna. ”Herren förväntar att vi var och en har en kallelse i hans kyrka så att våra talanger och vårt inflytande kan bli till välsignelse för andra”, sade president Ezra Taft Benson (1899–1994).¹

Kyrkans ledare, som själva har kallats att tjäna, litar på att andra medlemmar tackar ja till och uppfyller ämbetena de erbjuds. Varje ny kallelse är en möjlighet att tjäna och växa och bör hanteras ödmjukt och under bön. Kallelser att tjäna i kyrkan ges av prästadömet ledare efter att de sökt inspiration från Herren. ”Du [har] kallats av Gud”,

sade president Henry B. Eyring, förste rådgivare i första presidentskapet. ”Herren känner dig. Han vet vilka han vill ska verka i alla ämbeten i hans kyrka. Han valde dig.”²

I våra ämbeten representerar vi Frälsaren, och arbetet vi utför — oavsett hur litet det än kan verka — har eviga följder. En hängiven primärlärares inflytande kan till exempel inspirera ett barn att verka som missionär en dag. Eller så kan en mötesvärdsvänliga välkomnande hjälpa en kämpande medlem att känna sig välkommen i kyrkan.

Herren hjälper oss i våra ämbeten, särskilt när vi känner oss

överväldigade av ansvaret. När vi ber till vår himmelske Fader om vägledning leder han oss genom inspiration och välsignar oss så att vi kan tjäna väl. Herren hjälper dem som tjänar honom och ger dem kraft i deras ansträngningar (se L&F 84:88). Som president Thomas S. Monson har lovat: ”När vi går Herrens ärenden är vi berättigade till Herrens hjälp. Kom ihåg att den Herren kallar, den dugliggör Herren.”³

När vi följer Herrens exempel i fråga om tjänande och lydigt uppfyller våra ämbeten och ansvar i kyrkan så välsignas vi och kan bli mer lika Gud (se Moroni 7:48; L&F 106:3). ■

För mer information, se kapitel 14 i *Kyrkans presidenters lärdomar: Lorenzo Snow* (2012).

SLUTNOTER

1. Ezra Taft Benson, i Dieter F. Uchtdorf, ”Lyft där ni står”, *Liahona*, nov. 2008, s. 54.
2. Henry B. Eyring, ”Var värdig det kall du har fått”, *Liahona*, nov. 2002, s. 76.
3. President Thomas S. Monson, ”Plikten kallar”, *Nordstjärnan*, juli 1996, s. 46.

GÖR DITT BÄSTA

”Din kraft kommer att förstärkas många gånger om av Herren. Allt han ber dig om är att du gör ditt bästa och ger hela ditt hjärta. Gör det med glädje och med trons bön. Fadern och hans älskade Son kommer att sända den Helige Anden som din vägledare. Dina ansträngningar kommer att förstärkas i de människors liv som du tjänar.”

President Henry B. Eyring, förste rådgivare i första presidentskapet, ”Var värdig det kall du har fått”, *Liahona*, nov. 2002, s. 76.

Vi kan gå till handböcker, handledningar, råd från kyrkans ledare och andra resurser för att lära oss om vårt ansvar och få svar på våra frågor.

När vi hjälper till att utföra Herrens verk kan vi be om och få hjälp av Herren (se L&F 84:88).

Vi söker inte efter ett ämbete, inte heller tackar vi vanligtvis nej till ett ämbete som kommer genom rätt prästadsmyndighet (se Mose 6:31–32).

När vi uppfyller våra ämbeten får vi välsignelser och glädje (se Matt. 25:23).

Alla ämbeten är lika viktiga. Kyrkan behöver barntillsynsledare lika mycket som hjälpföreningspresidenter (se 1 Kor. 12:14–18). Hur vi tjänar är viktigare än var vi tjänar.

BESVARA FRÅGOR

Varför har din kyrka ett obetalt prästerskap?

Från begynnelsen har Herren kallat sina lärjungar bland vanliga människor med olika bakgrund. De tjänade på grund av sin kärlek till Herren och till andra. I Mormons bok, till exempel, valde profeten Alma prästadsledare och "befallde dem ... [att] arbeta med sina egna händer för sitt uppehälle. ...

Och prästerna skulle inte vara beroende av folket för sitt uppehälle, utan de skulle få Guds nåd för sitt arbete" (Mosiah 18:24, 26; se också 2 Nephi 26:29–31; TA 1:5).

Likaså får vi i vår tid genom en kallelse att tjäna möjlighet att hjälpa andra och att utveckla och dela med oss av våra talanger och andliga gåvor. Vi får riklig belöning för vårt tjänande i form av välsignelser från Herren.

EN TEVE OCH EN UPPLYFT ANDE

Kaci Cronin

Min make är helt döv och djupt engagerad i evangeliet. Men efter att i årtal ha kämpat med att förstå kyrkans möten ville han inte gärna närvara vid ytterligare prästadsömsmöten och satellitutsändningar. Medlemmarna i vår församling var vänliga och uppmuntrande, men eftersom de inte insett vilken teknisk hjälp min make behöver för att kunna delta i mötena har han ofta känt sig ensam och frustrerad.

Vi var nya i vår församling och det var dags för generalkonferens. Min make förberedde sig motvilligt för att vara med på det allmänna prästadsömsmötet och undrade vilka problem han skulle stöta på när han försökte se utsändningen. Han kom dit och upptäckte att ingen visste hur man skulle få undertexterna att synas på den stora projektorn. Därför rullades en teve in och ställdes i ordning i en hörna. Det fanns emellertid ett litet problem. Sladden som hörde till teven hade använts till projektorn, vilket gjorde teven obrukbar. Min make som var van vid sådana situationer gick till biblioteket och började leta efter sladden till projektorn. Efter att ha letat igenom flera lådor och skåp hittade han den korta sladden som hörde till projektorn.

Eftersom utsändningen just skulle börja var alla nervösa för att byta sladdar och ändra om saker och ting. Sladden som min make hittade var för kort för att nå teven på rullställningen så teven fick flyttas till ett lägre bord. Han rullade ut ställningen från kapelldelen till ett annat rum i närheten. Sedan började han ta loss teven och undrade om någon skulle komma och hjälpa honom lyfta bort den. I det ögonblicket kände han att någon kom in i rummet. Det var biskopen. Min makes hjärta blev lättare när de hjälptes åt att sätta teven på bordet. Han fick teven att fungera medan biskopen hämtade en stol och satte den framför teven.

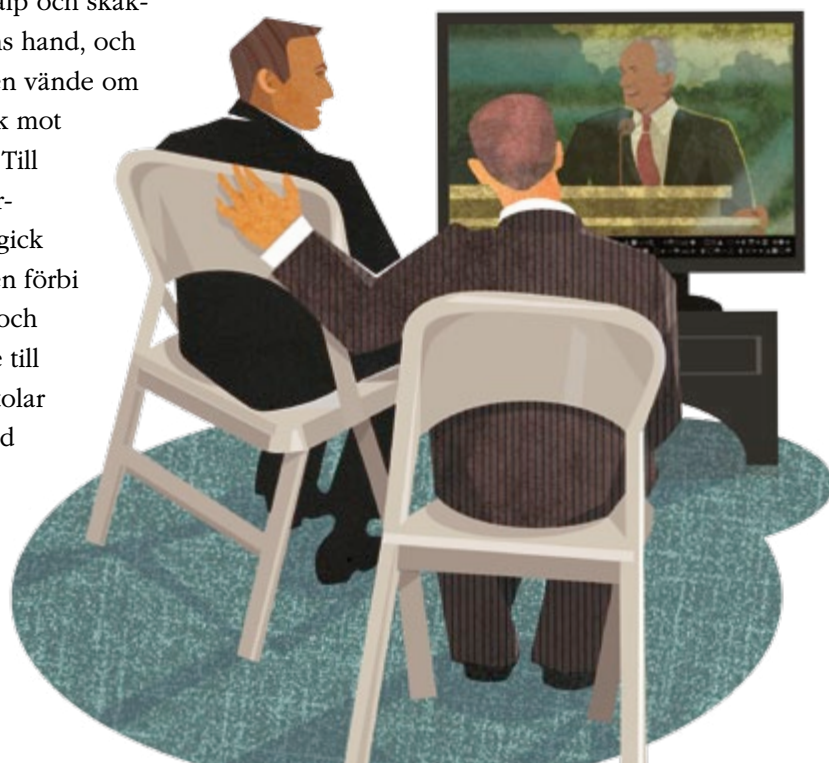
Min make tackade honom för hans hjälp och skakade hans hand, och biskopen vände om och gick mot dörren. Till hans förvåning gick biskopen förbi dörren och fortsatte till några stolar som stod

lutade mot en vägg. Han tog en och satte sig bredvid min make. De satt sida vid sida under hela sessionen.

I dag deltar min make ivrigt i sina möten. Biskopens enkla, vänliga handling upplyfte honom och gjorde honom tacksam. Det uppstår fortfarande problem, men han känner sig inte längre ensam eller ovälkommen. Min makes perspektiv ändrades för alltid tack vare en Kristi herdes inspirerade handlingar. ■

Författaren bor i Mississippi i USA.

För information om vilka resurser som finns tillgängliga för olika funktioner, besök disabilities.lds.org.

ÄRLIGHET OCH REDBARHET

Ärlighet och redbarhet ”kräver att man alltid gör eller säger det rätta oavsett omständigheterna eller vad andra kan tycka”, säger äldste Christoffel Golden Jr i de sjuttios kворum i en artikel på sidorna 48–49 i det här numret.

Artikeln berättar om något som hände äldste Joseph B. Wirthlin (1917–2008) i de tolv apostlarnas kворum. När äldste Wirthlin gick på college spelade han i ett mästerskap i amerikansk fotboll. Han fick bollen, sprang framåt, men stoppades fem centimeter från mållinjen. Han befann sig längst ner i en hög spelare, och i stället för att fösa fram bollen kom han att tänka på vad hans mor hade sagt om att alltid göra det rätta. Han lämnade bollen där den var.

Följande förslag tillsammans med ditt eget exempel kan hjälpa dig undervisa dina barn om de här evangelieprinciperna.

Förslag för att undervisa ungdomar

- Läs tillsammans med din tonåring avsnittet om ärlighet och redbarhet i *Vägledning för de unga*. Samtala om välsignelserna som kommer av ärlighet och redbarhet.

- Du kan be din tonåring göra en frågesport med temat ”Vad skulle du göra?” till en hemaf-ton. Använd *Vägledning för de unga* som underlag och skriv ner situationer som kan ge någon möjlighet att demonstrera ärlighet och redbarhet. Ha frågesporten med familjen och samtala om resultaten.

- President Thomas S. Monson har upprepade gånger talat om ärlighet. Ta reda på ett av hans budskap och återge det för familjen. Här följer några exempel:

”Profeten Joseph Smith: Lärare genom föredöme”, *Liahona*, nov. 2005, s. 67.

”Lycka — en universell strävan”, *Liahona*, mars 1996, s. 2.

”Sökandet efter ett lyckligt liv”, *Nordstjärnan*, mars 1988, s. 2.

Förslag för att undervisa barn

- Redbarhet innebär bland annat att man är ärlig mot sig själv. För att demonstrera det här kan ni ha en hemaf-tonleksion där du lägger något gott framför barnen. Säg att de inte får äta av det förrän du säger till. Blunda sedan eller bind för ögonen och fråga: ”Är det okej för er att äta

SKRIFTSTÄLLEN OM ÄRLIGHET OCH REDBARHET

Job 27:4–5

Ordspråksboken 20:7

1 Petrusbrevet 2:12

Alma 53:20

Läran och förbunden 124:15

Trosartiklarna 1:13

godsaken nu, bara för att jag inte kan se?” Samtala om sådant som är rättfärdigt som de kan göra när ingen ser, till exempel att be. Påminn dem om att vår himmelske Fader alltid kan se dem.

- Du kan använda frågesporten du gjorde tillsammans med din tonåring (se ovan), eller göra en frågesport som är anpassad till små barn och som hjälper dem inse vad som är ärligt eller oärligt. Låt dem samtala om sina svar. Om du har både tonåringar och yngre barn kan du låta tonåringarna hjälpa de yngre barnen med frågesporten. ■

FÖR GUD ÄR INGENTING OMÖJLIGT

Sang-Ick Han

För omkring tolv år sedan emigrerade jag tillsammans med min hustru och våra fyra söner från Sydkorea till Nya Zeeland. Medan jag arbetade som vicerektor vid en koreansk skola i Nya Zeeland träffade jag många koreaner som kämpade med att anpassa sig till den nya kulturen och till nya riktlinjer och tillvägagångssätt. Jag ville hjälpa dem och samtidigt göra något för Nya Zeeland, så jag tänkte att om jag blev advokat så kunde det vara ett sätt att sammanföra de två folken och länderna. Så efter att ha bett för att få bekräftelse på mitt beslut bestämde jag mig för att börja studera juridik vid 53 års ålder.

Jag visste att det skulle bli svårt. Men när jag fick studiematerialet insåg jag att det skulle bli mycket svårare än vad jag hade väntat mig. Varje kursbok såg för tjock ut och innehållet övergick min horisont. Fastän jag hade hjälpt till att översätta från engelska till koreanska under generalkonferensen i nästan 10 år och tagit magisterexamen i lingvistik i Nya Zeeland var de juridiska termerna ett helt annat slags engelska.

Herren välsignade broder Sang-Ick Han på många sätt för att hjälpa honom ta examen i juridik vid femtiofem års ålder.

När jag kom hem från skolan den första dagen fick jag verkligen fundera över om jag skulle fortsätta eller sluta innan jag hade börjat. Under den osäkra tiden var det något som stod helt klart: Jag kunde klara det om jag litade helt och fullt på Herren.

Eftersom jag vet att Gud lever och besvarar våra böner bad jag honom om hjälp. Jag kom att tänka på ett skriftställe i Bibeln som gav mig stor tröst: ”Ty för Gud är ingenting omöjligt” (Luk. 1:37). Det skriftstället gav mig styrka att fortsätta.

När jag stötte på svårigheter under mina studier beredde Gud alltid en väg eller skickade änglar — hjälpsamma personer — som hjälpte mig igenom dem.

En dag kämpade jag med en uppgift som behövde bli klar. Jag gjorde mitt bästa men kunde ändå inte förstå vad läraren ville att vi skulle göra. När det blev söndag lade jag studierna åt sidan för att fokusera på mina uppgifter i kyrkan. Som högrådsmedlem i staven besökte jag en tilldelad församling för att hålla tal på sakramentsmötet. Efter mötet kom en broder fram till mig och sade att han hade

sett mig i skolan. Jag visste inte att han också studerade juridik. När han frågade mig hur det gick med uppgiften sade jag helt ärligt att jag hade problem med den. Han erbjöd sig då att komma hem och hjälpa mig. Om jag inte hade kommit till den församlingen och träffat honom skulle jag inte ha blivit klar med uppgiften i tid. Han var en ängel som Gud hade sänt som svar på min bön.

I en av mina svåraste kurser undervisade läraren i två timmar utan uppehåll varje gång vi hade lektion. Det var svårt att förstå kursens innehåll men också lärarens uttal, så med godkännande spelade jag in hans föreläsningar för att kunna lyssna på dem igen. En dag fick jag ett mejl från en kvinna jag inte kände. Hon presenterade sig som en kurskamrat och frågade om hon fick lyssna på mina inspelningar eftersom hennes arbetsschema ibland hindrade henne från att vara med på lektionerna.

Jag var naturligtvis glad att kunna ge henne kopior av mina inspelningar. Jag trodde att jag hjälpte henne, men jag insåg snart att hon var en ängel som Gud hade sänt för att hjälpa mig. För att klara kursen behövde vi lämna in två uppgifter och göra ett tre timmar långt slutprov. Hon hjälpte

mig göra uppgifterna och förbereda mig för slutprovet. Utan hennes hjälp tror jag inte att jag hade klarat kursen.

Förutom svårigheterna med att vara en äldre elev och inte ha engelska som modersmål hade jag andra ansvarsuppgifter som gjorde det svårt att fullfölja programmet. Mitt arbete, mina plikter i samhället och ämbetena i kyrkan tog mycket av min tid, och jag försökte även ge mina allra viktigaste ansvarsuppgifter som make, far och farfar den omsorg och uppmärksamhet de behövde. När en av mina kollegor fick höra om allt jag hade att göra förutom mina studier sade han att det var vansinnigt av mig att studera juridik med tanke på alla mina andra ansvarsuppgifter. Men jag var övertygad om att "det som är omöjligt för människor är möjligt för Gud" (Luk. 18:27).

Vid femtiofem års ålder tog jag examen som advokat och fick arbete vid högsta domstolen i Nya Zeeland. Jag är tacksam över att jag inte bara blev advokat trots språkbarriären utan också för att jag fick ett starkare vittnesbörd om att Gud lever och besvarar våra rättfärdiga böner. Jag vet att ingenting är omöjligt med hans hjälp. ■

Författaren bor på Nya Zeeland.

SVÅRIGHETER FRÄMJAR TILLVÄXT

"Vi kanske behöver kämpa för att nå våra mål, men kampen i sig kan ge lika mycket tillväxt som kunskapen vi inhämtar. Styrkan vi får när vi övervinner svårigheter har vi med oss i kommande evigheter."

Äldste Dallin H. Oaks i de tolv apostlarnas kvorum och Kristen M. Oaks, "Kunskap och sista dagars heliga", *Liahona*, apr. 2009, s. 31.

Äldste M. Russell Ballard
i de tolv apostlarnas kворum

Pionjärernas tro och styrka då och nu

Vi behöver gå samman som vårt tids pionjärer och leva kristuslika liv, stötta det som är gott i vårt samhälle och stärka familjen och hemmet.

De första åren i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagens Heligas historia var år av stora prövningar. Ledarna som överlevde den första tiden, till exempel Brigham Young, Heber C. Kimball, John Taylor, Wilford Woodruff, Lorenzo Snow och Joseph F. Smith, fick kanske därigenom styrkan att överleva de nästan oöverkomliga prövningarna att vandra över slätterna och etablera kyrkan i Klippiga bergen.

Jag tror att de första pionjärerna skulle le om de såg vad som har åstadkommits bland de sista dagars heliga. Vi står i stor tacksamhetsskuld till pionjärerna och får aldrig glömma att framgången i dag

"Vi står i stor tacksamhetsskuld till pionjärerna och får aldrig glömma att framgången i dag bygger på dessa ödmjuka jättars skuldror och mod från förr", säger äldste Ballard som ses ovan tillsammans med barn och ungdomar i pionjärkläder.

bygger på dessa ödmjuka jättars skuldror och mod från förr.

President Gordon B. Hinckley (1910–2008) sade följande om våra trofasta pionjärer: "Det är gott att skåda tillbaka på det förflutna för att känna uppskattning för den tid som vi nu lever i och få perspektiv på framtiden. Det är gott att skåda deras dygder som har gått före oss, att få styrka inför det som ligger framför

oss. Det är gott att begrunda deras arbete, de som arbetade så hårt och fick ut så lite i denna värld, men vars drömmar och tidiga planer, så väl omhändertagna, åstadkommit den rika skörd som vi åtnjuter. Deras utomordentliga exempel kan bli en drivande motivation för oss alla, för var och en av oss är en pionjär i sitt eget liv."¹

Photograph
of the
wagons
and
people
at the
start
of the
journey.

Tro att följa

Det var inte bara de som var ledare som hade tro nog att följa Brigham Young ut i den karga öknen. Många vanliga men modiga medlemmar kom också. Av kyrkans historia lär vi oss om Oliver Huntingtons föräldrar som 1836 lämnade goda omständigheter i Watertown i New York, bland annat en drygt 90 hektar stor gård med ett gediget stenhus och två lador, och tillsammans med sin familj begav sig för att förena sig med de heliga i Kirtland i Ohio.

När de hade lämnat allt bakom sig, skrev Oliver: "Det var en pina för var och en [av mina föräldrar] att se andras nöd, och ännu mer att se sina barn gråta efter bröd och inte ha något att ge dem, och inte ha en aning om var de skulle få tag på bröd." Oliver bekräftade sin familjs tro genom att säga att han aldrig hörde sina föräldrar knorra eller klaga på någon av kyrkans auktoriteter eller uttrycka tvivel på verkets sanning.²

Emily Partridge, dotter till kyrkans första biskop i den här tidshushållningen, mindes hur hon lämnade sitt bekväma hem i Painesville i Ohio för att flytta till Jackson County i Missouri 1831 när hon var bara sju år gammal.³ En kort tid därefter drevs hennes familj ut från sitt hem av en pöbelhop och tvingades flytta till Clay County. Hon beskriver hur de så småningom hittade en "gammal timmerstuga som hade använts till stall. ... Det fanns ett stort rum och ett vindskydd, men det var inte till stor nytta eftersom golvet nästan var helt upprivet, och råttorna och skallerormarna var för stora för att det skulle kännas bekvämt. Det fanns en stor eldstad i det beboeliga rummet, och filtarna hängdes upp några meter från elden. De två familjerna som var femton eller sexton till antalet, samlades innanför filtarna för att inte förfrysas eftersom det var isande kallt, så kallt att bläcket frös i pennan där far satt och skrev nära elden."⁴

Familjen flyttade senare till Illinois. Emily sammanfattade deras upplevelse: "Tiderna var svåra och vi var

utfattiga efter att ha rånats och drivits bort från våra hem och ägodelar så många gånger, och varit så mycket sjuka."⁵

Phoebe Carter leddes på liknande sätt 120 mil från Scarboro i Maine till Kirtland 1835. Phoebe var 28 år gammal när hon bestämde sig för att förena sig med kyrkans medlemmar, fastän hon fick färdas ensam. Som hon senare rapporterade: "Mina vänner förundrades över mitt

Phoebe Carter hade ingen aning om att hennes steg i tro skulle leda henne på en resa som var mycket längre än de 120 milen från hennes hem i Scarboro i Main till Kirtland i Ohio.

handlingssätt, liksom jag själv, men något inom mig drev mig framåt. Mors sorg över att jag skulle lämna hemmet var nästan mer än jag stod ut med, och hade det inte varit för anden inom mig så skulle jag ha vacklat i slutändan. Mor sade att hon hellre skulle se mig begravd än att ge mig ut ensam i den hårda världen. ... 'Phoebe', sade hon eftertryckligt, 'kommer du tillbaka till mig om du upptäcker att mormonismen är falsk?' Jag svarade tre gånger: 'Ja, mor, det gör jag.' ... När tiden kom för min avfärd vågade jag inte lita på att jag kunde ta farväl, så jag skrev ett farväl till var och en, lade dem på mitt bord, sprang ner och hoppade upp i vagnen. Så lämnade jag mitt älskade barndomshem för att sammanbinda mitt liv med Guds heliga."⁶

Just då hade Phoebe ingen aning om att hennes steg skulle leda henne på en resa som var mycket längre än de 120 milen till Kirtland.

Hon skulle gifta sig med Wilford Woodruff och tillsammans med honom färdas genom Missouri till Nauvoo, och sedan på den 220 mil långa resan genom ödemarken till Stora Saltsjödalen.

Min gammelfarfar Henry Ballard blev medlem i kyrkan i februari 1849 i Thatcham i England, som sjuttonåring. För att betala för sjöresan till Amerika arbetade han i två år för ett företag som delvis ägdes av Lorenzo och Erastus Snow. Han var anställd för att driva en hjord får västerut till Saltsjödalen. Henry beskrev sin ankomst till dalen med följande ord:

”I oktober när jag tog ner fåren för ett litet berg och genom Emigration Canyon såg jag för första gången Saltsjödalen. Jag gladdes åt att få se det 'utlovade landet', men var rädd att någon skulle se mig. Jag gömde mig bakom buskar hela dagen till efter mörkrets inbrott, för trasorna jag hade på mig täckte inte kroppen och jag skämdes för att visa mig. När det hade blivit mörkt gick jag över ett fält till ett hus där det lyste ... och knackade försiktigt på dörren. Som väl var öppnade en man dörren och stearinljuset var inte skarpt nog för att de andra medlemmarna i hushållet skulle se mig. Jag bad om att få kläder att täcka min nakna kropp med så att jag kunde fortsätta min resa och ta reda på mina föräldrar. Jag fick lite kläder och morgonen därpå fortsatte jag resan och anlände till Salt Lake City den 16 oktober 1852. Jag var så tacksam mot Gud för att jag hade nått mitt framtida hem i säkerhet.”⁷

Med vårt överflöd av välsignelser i dag fylls mitt hjärta av kärlek och beundran för en sådan ädel och modig förfader.

Min gammelfarmor var en skotsk ung kvinna som hette Margaret McNeil. Hon kom till Utah med sina föräldrar som trettonåring. Hon gick över slätterna och föste en ko framför sig och bar sin lillebror James på ryggen en stor del av vägen. Hon och hennes familj slog läger i utkanten av Ogden och hon skrev senare i sin biografi:

”På andra sidan fältet från oss fanns ett litet hus, och ute på gården låg en stor hög med squash. Vi hade alla nästan svultit ihjäl. Mor skickade mig dit för att be att få en squash, för vi hade inte ett öre, och några av barnen var mycket svaga av bristen på mat. Jag knackade på dörren och en gammal dam kom och sade: 'Kom in, kom in. Jag visste att du skulle komma och jag har blivit tillsagd att ge dig mat.' Hon gav mig en stor limpå färskt bröd och sade att jag skulle säga till mor att

Henry Ballard anlände till Saltsjödalen i trasor. När det blev mörkt "bad [jag] om att få kläder att täcka min nakna kropp med så att jag kunde fortsätta min resa och ta reda på mina föräldrar".

hon snart skulle komma över till oss. Det dröjde inte länge förrän hon kom och hade med sig ett lagat mål mat, något vi inte hade ätit på länge.”⁸

Fysisk och andlig frälsning

Av pionjäreernas upplevelser lär vi oss vilken tro och vilket mod det krävdes att färdas över slätterna för 165 år sedan. Fastän handkärrepionjäreerna representerar mindre än tio procent av de sista dagars heliga immigranterna från 1847 till 1868 har de blivit en viktig symbol i kyrkans kultur. De representerar pionjärgenerationens trofasthet och uppoffringar.

Som ni minns råkade Willies och Martins handkärrekompanier ut för snöoväder i Wyoming och många heliga dog i kylan. När min familj och jag gick samma väg som dem för några år sedan, ställde vi oss och tittade ner på Sweetwaterområdet där Willies kompani hade strandsatts, kalla och utsvultna. Vi läste i deras dagböcker om de svåra prövningarna och glädjen över att bli räddade. John Chislett skrev:

”Just när solen sjönk så vackert bakom de avlägsna bergen ... såg vi flera täckta vagnar ... komma emot oss. Nyheten spreds genom lägret som en löpeld. ... Glädjerop skar genom luften. Starka män grät så att tårarna rann i strida strömmar nerför deras fårade och solbrända kinder.

Den kvällen hördes för första gången på länge Sions sånger sjungas i lägret. ... Med hungern tillfredsställd och hjärtat fyllt av tacksamhet mot Gud och våra goda bröder, förenades vi alla i bön och drog oss sedan tillbaka för att vila.”⁹

När vi stod där på kullen som nu kallas ”Eminence”, kände jag mig manad att bära mitt vittnesbörd för min familj och de andra som var med oss. Jag sade: ”De här trofasta pionjäreerna var tacksamma över att se räddningsgruppen komma, men hur mycket större är inte räddningen genom Herren Jesu Kristi försoning.” Jag påminde

gruppen om att oavsett religiös tillhörighet är Herren Jesus Kristus — världens Frälsare — kärnan i all kristen tro, och han räddade alla människor. Genom sin försoning ger han oss alla hopp i dag och en försäkran om evigheten.

Övervinna dagens ödemark

Pionjäreernas lidande gav dem en styrka som har förts vidare till oss. De flesta av oss kommer inte att bli

ombedda att visa vår tro och vårt mod genom att packa våra tillhörigheter på vagnar eller

handkärror och gå 200 mil. Vi har andra prövningar i dag — andra berg att bestiga,

andra floder att korsa, andra dalar som vi ska få att ”blomstra som en lilja” (Jes.

35:1). Men fastän ödemarken vi har fått att övervinna helt klart är annorlunda än den

oländiga och steniga vägen till Utah och det karga landskap som våra pionjärförfäder mötte,

är den inte mindre prövande och svår för oss än vad den var för dem.

Vår svårighet ligger i att leva i en värld genomsyrad av synd och andlig likgiltighet där njutningslystnad, oärlighet och penningbegär verkar finnas överallt. Vår tids ödemark är fylld av förvirring och motstridiga budskap.

Pionjäreerna kämpade mot en ödemark av klippiga åsar och damm- eller snötäckta bergsstigar, med tron inriktad på Sion och

kyrkans etablering i Saltsjödal.

kyrkans etablering i Saltsjödal.

Vi behöver förplikta oss att tjäna Herren och vårt samhälle med samma flit och tro som pionjäreerna hade. Vi måste alltid vara på vår vakt så att vi inte blir nonchalanta i vår hängivenhet mot Guds bud, mot att följa hans lagar och mot att vara ärliga och pålitliga i allt vi gör. Vi måste undvika de orättfärdiga fällor som finns på internet, så lätt tillgängliga genom våra datorer, surfplattor och mobiler. Om vi blir nonchalanta inför allt det här kommer Lucifer att hitta ett sätt att dämpa vår beslutssamhet och förstöra vår tro och vår kärlek till Herren

”Tiderna var svåra och vi var utfattiga efter att ha rånats och drivits bort från våra hem och ägodelar så många gånger, och varit så mycket sjuka”, erinrar sig Emily Partridge.

och till varandra, och vi går vilse i världens ödemark.

För att motstå världens frestelser och ondska krävs det en nutida pionjärs tro och styrka. Vi behöver gå samman som vårt tids pionjärer och leva kristuslika liv, stötta det som är gott i vårt samhälle och stärka familjen och hemmet.

När vi verkligen har tro så frågar vi inte: "Vad måste jag göra?" utan "Vad mer kan jag göra?" När vår tro bekräftas i själen av Guds ande, blir tron en drivande kraft i vårt liv som för varje tanke, ord och handling till himlen. Vi ber med tillit om styrka och vägledning — precis som våra förfäder gjorde. Det är det som menas med att gå framåt, och med varje steg i tro. Det var så för våra pionjärförfäder och det måste vara så för oss i dag. Vi måste ge våra barn och barnbarn samma anda som motiverade pionjäreorna att gå framåt.

Må vi stå samman som vår tids pionjärer och alltid söka Guds hjälp med att leda våra familjer. Må vi lära av det som varit hur viktigt

det är att hedra våra föräldrar, våra mor- och farföräldrar och våra förfäder, och må vi få styrka och mod till att möta vår framtid som de mötte sin. Må Herren Jesu Kristi liv och verksamhet brinna klart i hjärta och sinne. Och må våra vittnesbörds eld brinna i vårt inre — precis som den gjorde i kyrkans pionjärs liv. ■

Från ett tal som hölls i Ogden, Utah, den 15 juli 2012.

SLUTNOTER

1. Gordon B. Hinckley, "The Faith of the Pioneers", *Ensign*, juli 1984, s. 3.
2. Se Oliver B. Huntington, *Oliver B. Huntington Diary and Reminiscences, 1843 June–1900 January*, s. 26–28.
3. Se Emily D. P. Young, "Autobiography", *Woman's Exponent*, 1 dec. 1884, s. 102.
4. Emily D. P. Young, "Autobiography", *Woman's Exponent*, 15 feb. 1885, s. 138.
5. Emily D. P. Young, "Autobiography", *Woman's Exponent*, 1 aug. 1885, s. 37.
6. Phoebe Carter Woodruff i *Representative Women of Deseret* (1884), av Augusta Joyce Crocheron, s. 35–36.
7. Henry Ballard i *Henry Ballard: The Story of a Courageous Pioneer, 1832–1908* (1994), red. av Douglas O. Crookston, s. 14–15.
8. Margaret McNeil Ballard i *I Walked to Zion: True Stories of Young Pioneers on the Mormon Trail* (1994), av Susan Arrington Madsen, s. 127.
9. John Chislett i *Handcarts to Zion: The Story of a Unique Western Migration, 1856–1860* (1960), av LeRoy R. Hafen och Ann W. Hafen, s. 106, 107.

"Vi hade nästan svultit ihjäl", sade Margaret McNeil efter att hennes familj hade anlänt till Utah. "Mor skickade mig dit för att be att få en squash, för vi hade inte ett öre, och några av barnen var mycket svaga av bristen på mat."

Äldste
Erich W. Kopischke
i de sjuttios kворum

En Gud som gör underverk:

DE SLOVAKISKA HELIGA I SHEFFIELD

När prästadömsledarna, missionärerna, församlingsrådet och medlemmarna i Sheffield i England förenade sina krafter för att öka tillväxten, välsignades de på anmärkningsvärda sätt.

Under en mäktig predikan inför en samling troende ställde profeten Mormon en enkel fråga: "Har underverken upphört?" Hans svar följde omedelbart: "Se, jag säger er: Nej" (Moroni 7:29).

Mormon förklarade sedan hur det storslagna frälsningsarbetet ska genomföras i de sista dagarna och betonade förhållandet och samverkan mellan den Helige Anden, änglabetjäning, våra böner, vår tro och Herrens underverk (se Moroni 7:33–37, 48).

Till vänster: Äldsterna Nicholas Pass och Joseph McKay (infällda längst ner) har kunnat glädja sig åt en underbar tid när de undervisat slovakiska medlemmar och undersökare — en tid som började när missionärerna kontaktade Ludovit Kandrak (infälld överst tillsammans med sin hustru) nära Fargates promenadstråk i Sheffield.

Under missionspresidenternas utbildningsseminarium i juni riktade första presidentskapet och de tolv apostlarnas kворum åter uppmärksamheten på det faktum att kyrkans medlemmar, som Jesus Kristi lärjungar, har ett grundläggande ansvar att sprida evangeliet. Heltidsmissionärerna hjälper medlemmarna med det här ansvaret. Stavs- och församlingsråd hjälper till att organisera och underlätta missionärernas och medlemmarnas arbete.

Som den här artikeln om en församling i England visar, kan mirakulösa omvändelser äga rum när ledare, medlemmar och församlingsråd tillämpar de här principerna och anpassar dem till sina lokala omständigheter.

Genom skrifterna påminner profeterna oss om att Gud är densamme igår, idag och för evigt (se 3 Nephi 24:6; L&F 20:12). När vi försöker följa befallningen att "gå ut i hela världen ... och [döpa] i Faderns och i Sonens och i den Helige Andens namn" (L&F 68:8), är det viktigt att studera och komma ihåg följande principer:

- Gud förändras inte.
- Gud är en Gud som gör underverk.
- Guds största underverk är att han ger evig frälsning till sina barn.
- Gud gör underverk i förhållande till vår tro, som vi visar genom våra gärningar.
- Den Helige Anden har en viktig roll när det gäller omvändelse.

Villighet att offra

Medan jag verkade i området Europa hade jag förmånen att se de här principerna i verksamhet när ett underverk skedde i Sheffield i England. I slutet av 2008 funderade biskop Mark Dundon i Sheffields första församling på vad han kunde göra för att hjälpa församlingen att växa. Under ett utbildningsmöte hade stavs-presidenten frågat biskoparna: "Vad är ni villiga att offra för att få framgång i missionsarbetet?" Av ledarnas undervisning fick biskop Dundon veta att nyckeln är en bra missionsledare, att ett fungerande församlingsråd är viktigt och att en villighet att lyssna till Andens maningar var av största betydelse.

Efter att ha begrundat och bett mycket utövade biskop Dundon sina prästadömsnycklar och följde Andens maningar att avlösa sina två rådgivare, Gregory Nettleship och

Robert McEwen. Biskop Dundon kallade sedan broder Nettleship som ny missionsledare i församlingen och broder McEwen som assisterande missionsledare. Medlemmarna i biskopsrådet hade stått varandra nära så det var ingen lätt förändring för dem. Men biskop Dundon visste att beslutet var rätt i just den här situationen, och båda rådgivarna tackade ödmjukt ja till sitt nya ämbete.

Under bön gjorde biskopen tillsammans med sina nya missionsledare och församlingsrådet upp planer och satte upp mål för församlingens tillväxt. När de hade infört planerna började de se betydande framsteg. Omvändelsesdopen ökade drastiskt i antal och många personer blev aktiva i kyrkan igen. Men vad församlingsledarna inte visste var att deras tro och gärningar skulle bli belönade på sätt som de aldrig trodde var möjligt.

Berörda av kärlek

I mars 2011 kontaktade en ung missionär och hans kamrat personer på gatorna i Sheffield. Äldste Nicholas Pass såg en man och hans hustru gå förbi och fick en stark känsla av att han skulle prata med dem. Äldste Pass och hans kamrat sprang ifatt paret. Det var svårt att kommunicera — paret var från Slovakien och pratade inte engelska — men en vän som var med dem hjälpte till att tolka. Under en lektion där på gatan använde missionärerna bilder för att berätta om den första synen och kyrkans återställelse. Paret tackade ja till att missionärerna skulle börja undervisa dem.

Ludovit Kandrac, fadern i familjen, började läsa Mormons bok. Han slutade snart röka. Medan undervisningen pågick fick missionärerna använda flera tolkar och

lärde sig till och med lite slovakiska själva. Den 14 maj 2011 döptes Ludovit, en av hans döttrar och två andra släktingar.

Under doggudstjänsten bar broder Kandrac sitt vittnesbörd. Med hjälp av en tolk berättade han om när han träffade missionärerna första gången. När han hade gått förbi äldste Pass och hans kamrat i Sheffield centrum fick han en varm känsla inom sig. Han bortsåg från känslan och fortsatte gå, men när han tog en titt på missionärerna igen berördes han av kärleken de utstrålade när de pratade med andra. Fastän broder Kandrac ville gå fram till dem så fortsatte han vidare. Han blev förvånad någon minut senare när missionärerna kom fram till honom.

Tillsammans med en annan slovakisk familj som hade blivit medlemmar i kyrkan ett år tidigare utgjorde dessa dop början på ett nutida omvändelseunderverk bland de slovakiska invånarna i Sheffield. De här nya medlemmarna kom till kyrkan varje vecka och hade med sig släktingar och vänner. De öppnade sitt hem för missionärerna och inbjöd andra i kommunen att lyssna på evangeliet.

Äldste Pass och hans nya kamrat äldste Joseph McKay besökte de här familjerna ofta. De undervisade dem, tjänade dem, hjälpte dem och välsignade dem. Det var en underbar tid med undervisning, inhämtande av kunskap och Andens gåvor för undersökare, nyomvända, missionärer, stavs- och församlingsledare samt medlemmar.

”Vara med och styrka dem”

Under sommaren och hösten 2011 blev fler slovakier medlemmar i kyrkan. Det ökande antalet gjorde det svårt för de lokala medlemmarna att fortsätta ge skjuts till och från möteshuset. I flera veckor gick de trofasta slovakiska medlemmarna åtta kilometer till och från kyrkan för att vara med på söndagsmötena som hölls på ett språk de inte kunde förstå.

Missionsarbetet som biskop Mark Dundon (infälld ovan), missionsledare och församlingsrådet utfört belönades på sätt som de aldrig trodde var möjligt efter att dussintalet slovakier blev medlemmar i kyrkan och började gå åtta kilometer (bland annat längs Darnell Road) för att vara med på söndagens möten.

I september 2011 omorganiserades presidentskapet för Sheffields stav då biskop Dundon kallades som ny stavsresident. En månad senare hölls en brasafton på både engelska och slovakiska där tolkar var närvarande.

När president Dundon satt där på förhöjningen fick han en känsla av att en slovakisk grupp behövde bildas som skulle ha anknytning till Sheffields första församling men ha sina möten i en byggnad i det slovakiska grannskapet. Man hittade snart en lämplig mötesplats och några rum hyrdes. Den 11 december 2011 hölls det första mötesblocket i de nya lokalerna. Ledarna i Sheffields första församling hoppades på att femtio personer skulle komma. I stället kom det 84 personer — bland annat 63 slovakier.

Efter att Sheffields stav hade omorganiserats kallades Robert McEwen som biskop för Sheffields första församling. Broder Nettleship fortsatte att verka som missionsledare. Församlingens missionsledare och församlingsrådet gjorde under båda biskoparna ett utmärkt jobb med att leda församlingen i att "vara med och styrka" de slovakiska medlemmarna (L&F 20:53).

Församlingsrådet tog upp sådana frågor som hur man möter de nya medlemmarnas behov, hur man hjälper dem att till fullo vara delaktiga i församlingens aktiviteter, hur man hjälper dem att mogna i evangeliet och hur man övervinner språkbarriärer. Rådsmedlemmarna fastade och bad om gudomlig hjälp och arbetade sedan flitigt. De besökte de nya medlemmarna och deltog i undervisningstillfällen med heltidsmissionärerna. De erbjöd skjuts. De beställde kyrkmaterial på slovakiska. De tog med de nydöpta medlemmarna till templet för att utföra dop för de döda.

Församlingsledarna organiserade också ett tjänandeprojekt inför julen. Församlingsmedlemmarna donerade pengar och samlade in leksaker, kläder och andra julklappar. Stora julklappspåsar med mat till en julfest delades ut på julaftonen till de slovakiska medlemmarna och andra familjer inom församlingens gränser.

De gamla och nya medlemmarna förstod inte mycket

Till höger: Faro Dunka, slovakisk gruppleddare i Sheffield, hälsar alla välkomna till sakramentsmötet. Gruppen organiserades som gren i mars 2013. Överst, infällt: Ledare i Sheffields första församling i ett församlingsråd. Längst ner, infällt: En syster talar under ett sakramentsmöte.

av varandras talade språk, men alla kände de värmen från kärlekens genuina språk. En anmärkningsvärd känsla av glädje, lycka och iver omgav medlemmar och undersökare.

Under året som följde utvecklades den lilla gruppen till en solid enhet. Hela familjer döptes och gick med i kyrkan. Fäder ordinerades till aronska och melkisedekska prästadömet, söner ordinerades till aronska prästadömet, en primärförening med över 20 barn bildades och programmen för unga män och unga kvinnor organiserades med över 25 ungdomar som kommer varje vecka. Herren sände en heltidsmissionär från Tjeckien som kunde språket och gav stöd åt gruppen. Samtidigt skickade de här familjerna hänvisningar till sitt hemland.

En Gud som gör underverk

Varför hände det här? Därför att Gud inte har upphört att vara en underverkens Gud. Därför att trofasta missionärer flitigt sökte efter dem som var redo att ta emot evangeliet. Därför att stavsresidenten och biskoparna handlade i tro och följde den Helige Andens vägledning. Därför att ett församlingsråd tog ansvar och arbetade gemensamt. Därför att medlemmarna lärde sig kärlekens språk och följde ledarnas uppmaningar, och för att de trodde och litade på att Gud menar vad han säger: "Jag är en undrens Gud. Och jag vill visa världen att jag är densamme i går, i dag och i evighet" (2 Nephi 27:23).

Framgången i Sheffield behöver inte vara en engångsföreteelse. Den påminner oss om löften som gavs genom profeterna och kan stärka vår tro och önskan att bli redskap i Guds händer genom att inbjuda andra omkring oss att komma till Kristus. Om vi gör det befinner vi oss i ett sådant läge att Herren kan välsigna oss med möjligheter att undervisa, aktivera och stärka andra. Och vi får se bevis på att han fortsätter att vara en undrens Gud. ■

ARBETAR FÖR HERREN

Min make Cyrus och jag gifte oss i templet den 23 maj 2006. Innan vi gifte oss krävde Cyrus' jobb i ett laboratorium att han arbetade på söndagar. Han hade ett rullande schema men arbetade vanligtvis från midnatt till klockan åtta på morgonen. Efter arbetet åkte han hem och bytte om från sin uniform till söndagskläder och åkte där- efter raka vägen till kyrkan som började klockan nio. Han fortsatte arbeta efter det schemat efter att vi hade gift oss.

Ibland åkte jag till kyrkan ensam eftersom min make var försenad på jobbet. Vi önskade alltid att han inte behövde arbeta på sabbaten.

Ibland åkte jag till kyrkan ensam när han var försenad på jobbet. Vi önskade alltid att han inte skulle behöva arbeta på sabbaten. Den första söndagen i juni 2006 hade vi vår första fasta som gifta. Vi bad i tro på att Cyrus skulle bli välsignad med ett jobb som inte krävde att han arbetade på söndagar.

Några dagar senare, omkring klockan tio på förmiddagen, undrade jag var Cyrus var eftersom han

vanligtvis kom hem mellan åtta och nio på morgonen. Plötsligt slogs jag av tanken: "Han kanske har blivit befordrad." Cyrus kom äntligen när klockan var omkring elva. När han kom in sade han att han hade bra nyheter och dåliga nyheter.

Jag sade att han skulle ta de dåliga nyheterna först. Han sade att vi snart skulle lämna Ilagan i Filippinerna och flytta till Panay. Jag tyckte inte om nyheten först eftersom vi älskade folket i vår stav. De var snälla mot oss och behandlade oss som sina egna eftersom de visste att Cyrus och jag inte hade några släktingar i närheten.

När jag frågade honom varför vi skulle flytta till Panay sade han att det var på grund av de goda nyheterna. Hans chef hade intervjuat honom för ett jobb som fanns i Panay. Jag frågade honom inte genast om lönen utan om jobbet skulle kräva att han arbetade på söndagar. När han sade "nej!" blev jag mycket glad. Jag kramade honom och sade att hans nya jobb var svaret på våra böner och vår fasta. Två månader senare började Cyrus arbeta i Panay.

Vår himmelske Fader är medveten om oss och han välsignar oss när vi utövar tro och lyder hans bud. Jag är tacksam för principerna bön och fasta. Min makes jobb är en välsignelse för oss. Nu har han tid att hedra sitt ämbete i vår församling och det enda arbete han utför på söndagen är Herrens arbete. ■

Mary Jane Lumibao Suya, Filippinerna

EN FAMILJ FÖR EVIGT

När jag var 19 besökte jag mina farföräldrar en sista gång innan jag åkte som hjälparbetare till Ecuador. Farfar hade flyttat till ett assisterat boende eftersom hans hälsa hade blivit sämre. Han led av demens och andra fysiska åkommor som hade med åldern att göra.

När min familj och jag kom fram till hemmet var jag nedstämd eftersom jag visste att det här besöket hos farfar förmodligen skulle bli mitt sista. Jag visste att han skulle dö medan jag var borta och jag kände mig skyldig för att jag skulle åka iväg.

Precis innan vi kom till farfars rum hade en anställd flyttat över farfar till en rullstol. Vi rullade in honom i dagrummet. Mamma pratade med en av de anställda medan min sextonåriga syster och jag pratade med farfar.

Han var inte sig själv. Försämringen i hans hälsa var uppenbar och han verkade förvirrad. När vi frågade honom hur många barnbarn han hade så svarade han fel. Sedan retade vi honom kärleksfullt medan vi gjorde en stor affär av hur många han faktiskt hade.

Mitt hjärta värkte för hans skull. Men sedan, mitt i all förvirring och alla felaktiga svar på våra frågor sade farfar plötsligt: "En familj för evigt."

Jag blev chockad. En anställd i närheten förstod inte vad han hade sagt, men min syster och jag tittade på varandra. Vi hade båda hört honom tydligt. Sedan

upprepade han det: "En familj för evigt." Den här gången hörde mamma honom också.

Jag kommer inte ihåg något annat från vårt besök den dagen. Allt jag vet är att när vi gick ut ur hemmet så snyftade jag av sorg och glädje — av sorg över den man vi lämnade bakom oss och som jag inte skulle få träffa igen under det här livet, och av glädje för den ömma barmhärtigheten i de där enkla orden och friden de gav mig.

Trots farfars sinnestillstånd kunde han en sista gång ge uttryck för sin starka övertygelse och vetskap om att familjen är evig.

Jag åkte snart iväg på min humanitära resa. När nyheten kom att farfar hade gått bort en vecka före min hemkomst, kändes det fridfullt. Jag visste, och vet fortfarande, att jag kommer att träffa honom igen en dag. Tack vare templets förrättningar kan familjen vara evig. ■

Kellee H. Mudrow, Utah, USA

Farfar var inte sig själv. Försämringen i hans hälsa var uppenbar och han verkade förvirrad.

DU FÅR INTE KOMMA IN HIT

Min make John var en stor karl. Han var en och nittiofem lång och vägde över nittio kilo. För honom var en flygtur i turistklassen i bästa fall obekvämt, i sämsta fall smärtsam.

I augusti 2006 kallades vi att verka som utbildningsmissionärer vid Brigham Young-universitetet på Hawaii. När det var dags att återvända hem fasade vi för vad han skulle behöva utstå under flygturen tillbaka till fastlandet. Under incheckningen blev vi glada över att upptäcka att

det fanns *en* plats kvar i första klass, så vi uppgraderade hans biljett. Han skulle få sitta bekvämt med gott om utrymme för sina långa ben.

Efter ungefär halva resan bestämde jag mig för att gå och se hur det var med honom. När jag kom fram till förstaklassområdet ställde en flygvärdinna sig i dörröppningen för att hindra mig.

”Kan jag stå till tjänst?” frågade hon.

”Jo, jag skulle vilja prata med min make en stund”, svarade jag.

”Jag är ledsen”, sade hon vänligt men bestämt, ”men du får inte komma in hit”.

”Men det är min make, och jag ska bara prata med honom en minut.”

Hon stod kvar i dörröppningen och sade: ”Jag är ledsen men du får inte komma in hit. Jag kan ge din make ett meddelande och om du vill kan han komma till dig. Men regeln är att bara förstaklasspassagerare får vara i det här området.”

Jag blev lite ställd för ett ögonblick, men eftersom hon var så envis gick jag lugnt tillbaka till min plats i turistklassen.

Jag började tänka på de tre härlighetsgraderna som nämns i skrifterna och av profeterna. Vi läser att Kristus ska besöka dem som är i terrestriala riket (se L&F 76:77) och tjänande änglar ska besöka dem som är i telesiala riket (se L&F 76:88), men de som är i de lägre rikena kan aldrig komma upp till celestialet (se L&F 76:112; se också L&F 88:22–24). Med tanke på det som hänt kände jag att jag just hade fått en glimt av hur det kan vara för dem som kommer till de lägre rikena. Hur skulle de känna om de fick höra: ”Jag är ledsen men du kan inte komma in hit”?

Omkring fem månader senare dog min make i cancer. Min upplevelse på flygplanet ger mig en extra sporre att leva så att jag aldrig ska behöva höra de där orden igen — åtminstone inte på den andra sidan slöjan. ■

Bonnie Marshall, Utah, USA

När jag kom fram till förstaklassområdet ställde en flygvärdinna sig i dörröppningen för att hindra mig.

LYCKAN HAR INGET PRIS

Nyligen var jag på banken för att ta ut pengar som jag skulle betala mina anställda med. Innan kassören gav mig pengarna bad jag honom byta ut några 200-sol-sedlar mot några 50-sol-sedlar. Kassören växlade pengarna åt mig men jag tyckte det såg ut som om han gjorde ett misstag när han räknade sedlarna.

Han gav mig 50-sol-sedlarna och jag tog ett steg tillbaka för att vänta på resten. Medan jag väntade räknade jag pengarna. Jag hade gett kassören 1 200 sol, men han gav tillbaka 2 200 sol — 1000 sol för mycket. Då blev jag frestad. Jag sade till mig själv att banken hade gott om pengar. Men jag

visste innerst inne att pengarna inte var mina. Jag måste lämna tillbaka dem.

Ett ögonblick senare kallade kassören tillbaka mig för att slutföra transaktionen. Han räknade uttaget och när han gav mig pengarna frågade han: "Var det något annat?"

"Ja", sade jag. "Jag gav dig 1 200 sol att växla till en mindre valör, men du gav tillbaka 2 200 sol."

Sedan gav jag honom 2 200 sol. Med darrande händer räknade han pengarna två gånger. Han kunde knappt tro sina ögon. Han tittade på mig och försökte prata, men han kunde bara säga "tack så mycket" två gånger.

Jag var glad när jag gick därifrån. Den veckan förberedde jag en lektion för de unga männen i min församling om att övervinna frestelser. Det var härligt att kunna berätta för dem om min upplevelse på banken.

"Du skojar!" sade några av dem. "Det var ju tusen sol du gav tillbaka!"

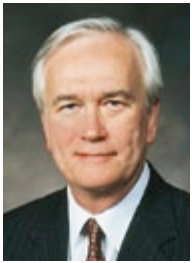
"Lyckan har inget pris", svarade jag med ett leende.

Jag är så tacksam för den upplevelsen som stärkte både mitt vittnesbörd och de unga människors vittnesbörd om hur viktigt det är att stå emot frestelser. ■

Abelino Grandez Castro, Peru

Bankkassören gav mig 2 200 sol — tusen sol för mycket. I det ögonblicket kände jag mig frestad att behålla skillnaden.

Äldste

Keith K. Hilbig

verkade som medlem
i de sjuttios kворum
mellan 2001 och
2012

LEVA FÖR evigheten

Jag vädjar till er unga vuxna att ofta föreställa er er framtida celestiala tillvaro med er familj i evigheten.

Hur annorlunda och svår är inte de unga vuxnas (gifta och ogifta) värld i dag jämfört med de unga vuxnas värld för två eller tre generationer sedan. Många av svårigheterna i dag fanns inte ens då, eller så var de mycket mindre intensiva, än när jag gick på college.

Men ni befinner er här, just nu. Ni strävar framåt medan era föregångare går vidare till evigheterna. Ni är här under den här tiden, inte av en slump utan som en del av en evig plan — utformad, godkänd och instiftad innan jorden ens hade skapats.

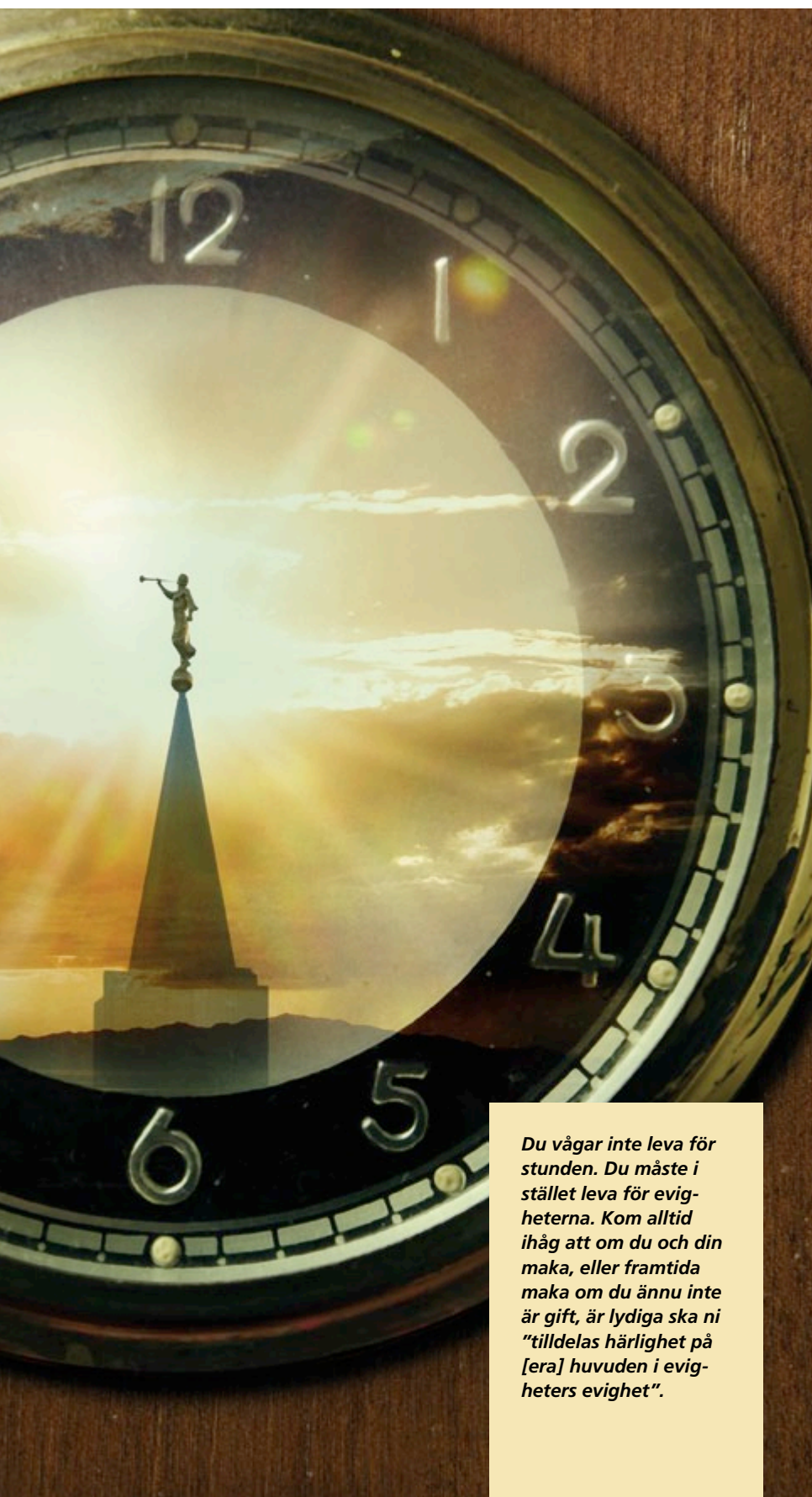
Vad lyckligt lottad du är som känner till evangeliets återställelse! Du vet att det fanns en föruttillvaro där du var i vår himmelske Faders och Jesu Kristi närhet. Du skolades och prövades. Du fick lära dig om lagarna som skulle tillåta dig att utvecklas och framåtskrida. Du följde lagarna och blev så berättigad att komma till jorden och satt på en kurs som ska leda till upphöjelse, herravälde och gudaskap.

Du förstår syftet med jordelivet och du har fått undervisning om dina möjligheter efter det här livet. Kort sagt har du ett evigt perspektiv — du kan se tillbaka och du kan blicka framåt.

Största delen av dina unga vuxna jämnåriga som inte är medlemmar i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga, och världen i allmänhet, känner till ytterst lite om de här

FOTOILLUSTRATIONER DAVID STOKER

Du vågar inte leva för stunden. Du måste i stället leva för evigheterna. Kom alltid ihåg att om du och din maka, eller framtida maka om du ännu inte är gift, är lydiga ska ni "tilldelas härlighet på [era] huvuden i evigheters evighet".

verkligheterna. De lever som i en låda som definieras av två händelser: födelsen och döden. De beslut de fattar och det sätt de betar sig på görs med ett begränsat perspektiv. De lever i stort sett för ögonblicket — under tiden mellan födelsen och döden, som bara är en nanosekund i evighetens perspektiv. De vet troligtvis inget om sin förjordiska tillvaro och endast lite om evigheten.

Din eviga potential

Men du känner till löftet om din eviga potential i evigheterna. De par som är beseglade i det heliga templet lovar Herren:

”Ni skall komma fram i den första uppståndelsen. ... Och ni skall arva troner, riken, furstendömen och makter, herradömen och alla höjder och djup ... och om ni förblir i mitt förbund och inte begår något mord varigenom oskyldigt blod utgjuts, skall allt vad min tjänare än har pålagt dem ske dem, i tid och i all evighet, och det ska vara i full kraft när de har lämnat världen, och de skall passera änglarna och gudarna, som är satta där till deras upphøjelse och härlighet i allt som har beseglats på deras huvuden, och vars härlighet skall vara en fullhet och en fortsättning på avkomman i evigheters evighet.

Då skall de vara gudar, eftersom de är oändliga. Därför skall de bestå från evighet till evighet, eftersom de fortsätter. Då skall de vara över allt, eftersom allting är dem underställt. Då skall de vara gudar,

eftersom de har all makt och änglarna är dem underställda” (L&F 132:19–20).

Jag vädjar till dig att ofta föreställa dig din framtida celestia tillvaro med din familj i evigheten, ett tillstånd av ofattbar härlighet och förmåner som vi ännu inte helt kan förstå. Men något som vi kan vara helt säkra på är att var och en av er höll ert ”första tillstånd” (Abraham 3:26). Var och en av er klarade alla föruttilvarons tester, var och en av er utövade stor tro och därför fick var och en förmånen att ta emot en jordisk kropp och komma till den här jordiska sfären.

Därför vägar du inte leva för stunden; du måste i stället leva för evigheterna. Kom ihåg att om du och din maka, eller framtida maka om du ännu inte är gift, är lydiga ska ni ”tilldelas härlighet på [era] huvuden i evigheters evighet” (Abraham 3:26) — ett storslaget personligt löfte av Gud till vart och ett av sina barn.

Om vi trofast håller Guds bud så kommer hans löften att uppfyllas till sista bokstaven. Problemet är att människornas själar motståndare förblindar deras sinnen. Om de låter honom, kastar Satan sand, bildligt talat, i människans ögon och hon förblindas av det som hör denna världen till.

Teologerna och de lärda inom den kristna världen vet inte det du vet om sådant som är evigt, men Satan vet! Han känner till din förberedelse i föruttilvaron, ditt syfte på jorden är och även din eviga potential.

Gud har inte bara gett dig rätten att välja mellan gott och ont utan också kraften att välja gott över ont! I slutändan är det du som bestämmer, inte Satan.

Den hebreiska översättningen av ordet *djävul* är ”fördärvarer”.¹ Djävulen försöker fördärva din resa in i evigheterna. Han försöker hindra dig från att nå din potential här och i nästa liv. Han vill få dig att utöva din handlingsfrihet på ett oklokt sätt. En del ungdomar som är ivriga att framhålla sin självständighet känner att de bäst kan visa den genom att välja att göra något fel. Vilken dåre som helst kan göra det. Vilken grupp som helst kan göra det.

Faktum är att självständighet, verklig frihet, bäst demonstreras och upplevs genom att alltid välja det rätta. Gud har inte bara gett dig *rätten* att välja mellan gott och ont utan också *kraften* att välja gott *framför* ont! Därigenom har Gud gett dig större makt än Satan och hans anhängare. I slutändan är det du som bestämmer, inte Satan.

Vår himmelske Fader utformade den här jordiska upplevelsen i ett viktigt syfte: att vi skulle prövas och

övervinna det onda. Han iscensätter sällan prövningar och frestelser men han vet att jordelivet innehåller dem i stor mängd. Han vill att vi, medan vi är här på jorden, ska lära oss att övervinna vårt ”naturliga” jag (se Mosiah 3:19), förneka oss världslighet och visa oss värdiga. Satan har andra tankar. Han gör allt han kan för att hindra oss i vår utveckling.

Världens frestelser

Den här världen, med Satans listiga och lömska assistans och uppmuntran, erbjuder frestelsen att bli accepterad, att följa mängden, att njuta av stundens spänning — kanske i form av olämpliga filmer eller videospel, moralisk lössläpphet (pornografi bland annat), dåligt språk, omoralisk klädsel eller oärlighet. Satan försöker grumla din förståelse av den gudomligt utformade familjen: att äktenskapet är instiftat av Gud mellan en man och en kvinna och att barn har rätt att fostras av en mor och en far.²

Om du för ögonblicket tanklöst har tackat ja till Lucifers inbjudan kan han beröva dig evighetens välsignelser. Satan har inget hopp om eviga välsignelser för egen del. Tänk på att han *förlorade* kriget i himlen, ett krig som fördes med vittnesbörd (se Upp. 12:11) i vilket Kristi trofasta efterföljare besegrade honom och hans anhängare. Förlusterna var stora: Alla Satans efterföljare — en tredjedel av himlens invånare — kastades ut. De kommer aldrig att få en fysisk kropp eller möjligheten att uppnå evigt liv.

Lehi sade till sin son Jakob:

”Och jag, Lehi, måste på grundval av det jag har läst antaga att en Guds ängel, enligt det som står skrivet, hade fallit från himlen. Därför blev han en djävul eftersom han sökte det som var ont inför Gud.

Och eftersom han fallit från himlen och blivit för evigt olycklig sökte han också hela mänsklighetens olycka” (2 Nephi 2:17–18).

Lehi lärde också: ”Därför är människorna fria i köttet. ... Och de är fria att välja frihet och evigt liv genom alla människors store Medlare, eller att välja fångenskap och död enligt djävulens fångenskap och makt. Ty han strävar efter att göra alla människor lika olyckliga som han själv är” (2 Nephi 2:27).

Narkotikalangare, distributörer av pornografi, upphovsmän till orättfärdig underhållning, lögnspredare, annonsörer av olämpliga kläder, omoralens väktare och kritiker av

den traditionella familjen i vår tid främjar val som försvagar Guds söners och döttrars andliga liv och till och med leder till deras andliga död.

Tänk på att Satan skrattar åt deras olycka som har låtit sig luras av sådana lockelser (se Mose 7:26). Hans metoder varierar, men de har ett gemensamt mål: olydnad och åtföljande förlust av välsignelser.

Lydnadens välsignelser

Lydnad gör välsignelser möjliga och leder till frid. Tänk på ett visst medvetet beslut du har gjort att göra det rätta, fastän frestelsen att göra fel var stark. Kanske var det ett beslut att avlägsna olämpliga tankar eller säga sanningen när det skulle ha varit lättare att ljuga. Kanske var det ett beslut att ställa dig upp och gå ut från en film (eller någon annan ohelig plats) som annonserades som lämplig men som faktiskt visade sig vara olämplig.

HUVUDPUNKTER I LÄRAN

Tack vare återställelsen vet sista dagars heliga att

- vår himmelske Fader lovar evig härlighet åt de lydiga
- Satan försöker göra alla människor olyckliga
- Guds barn har makten att övervinna frestelser.

Vad känner du när du ser tillbaka på ditt rätta beslut? Upprymdhet? En känsla av självkontroll eller förbättring? Stärkt självförtroende inför Herren? Ökad förmåga att motstå det onda? Det är makt. Det är frihet!

Om du konsekvent motstår frestelser blir det lättare att göra det — inte för att själva motståndet har förändrats, utan för att din kraft att motstå har ökat.³ Du kan övervinna alla frestelser du ställs inför (se 1 Kor. 10:13).

Du känner till ditt gudomliga ursprung. Du är fullt medveten om din gudomliga bestämmelse. Jag inbjuder dig att ”höja [dig] till det gudomliga inom [dig]”⁴ och att *inte* leva för stunden utan för evigheten.

Ni underbara unga vuxna, ni framtida ledare i Guds rike och i samhället, får inte bli nonchalanta i den här tidlösa striden. Ni överlevde kriget i himlen. Ni kan vinna kriget på jorden. Lev inte för stunden utan lev för evigheten.

Var övertygade om att det är värt ansträngningarna att följa buden, för er belöning är att få återvända till Guds närhet i den högsta graden av det celestialet riket. ■

Från ett tal under ett andligt möte vid Brigham Young-universitetet—Idaho den 20 mars 2007. För att se hela texten på engelska, gå till web .byui.edu/devotionalsandspeeches.

SLUTNOTER

1. Se Bible Dictionary, ”Devil”.
2. Se ”Familjen: Ett tillkännagivande för världen”, *Liahona*, nov. 2010, s. 129.
3. Se *Kyrkans presidenters lärdomar: Heber J. Grant* (2003), s. 34.
4. Gordon B. Hinckley, ”Vi kan var och en bli en bättre människa”, *Liahona*, nov. 2002, s. 99.

DET FÖRSTA STEGET, AV DAVID LINN © IRI, MED TILLSTÄND AV KYRKANS HISTORISKA MUSEUM

Upplevelser med djup tillit

Melissa Zenteno
Kyrkans tidningar

När Claire (namnet har ändrats) var sex år skildes hennes föräldrar. Under åren som följde såg hon många äktenskap misslyckas, liksom familjemedlemmar som kämpade med missbruk, inaktivitet i kyrkan och depression. Ledsen och förvirrad förlorade Claire tron på familjen.

”Jag sade till mig själv att äktenskap inte var något för mig”, säger hon. ”Men jag dolde bara min rädsla för att min framtid skulle bli likadan som det jag hade upplevt.”

Förutom oron för familjesituationen kände Claire sig ensam. En dag som tonåring föll hon ner på knä i ren desperation och bad. Hon vädjade om att få veta om hennes himmelske Fader var där. ”När jag slutade gråta och prata blev jag överväldigad av en brinnande känsla som var fridfull, stark och så direkt”, säger hon. ”Jag visste att min himmelske Fader var där och alltid skulle älska mig och hjälpa mig igenom mina prövningar.”

Svaren Claire fick väckte en önskan hos henne att stärka sitt vittnesbörd och sin tillit till Gud och hans bud angående familjen. Hon inte bara fortsatte att be utan läste också skrifterna, gick i seminariet och höll buden.

Nu är Claire gift, och hon lär sig att möta sina prövningar med tro. ”Jag oroar mig inte för om det är omöjligt att fostra starka barn eftersom min make och jag har beslutat att alltid hålla våra vittnesbörd starka, låta vår himmelske Fader och vår Frälsare vara

en del av vårt liv och komma ihåg evangeliets oförnekliga sanning.”

För Claire började hennes uppbyggande av tillit till Gud med en enkel, uppriktig bön. Men vad mer kan vi göra för att bygga vår tillit till vår himmelske Fader? Unga vuxna från hela världen — som alla har prövningar — berättar hur de har utvecklat tillit till Herren och lärt sig att lita på hans vilja, hans sätt och hans tidsschema.

Var tacksam

Att tänka på sina välsignelser hjälper Stefanie Egly från Hesse i Tyskland att lita på sin himmelske Faders plan och hans tidsschema.

Stefanie började skriva ner sina välsignelser efter att en relation till en god vän inte fungerade. ”Vi hade inte dejtat, men jag hade alltid hoppats på att vår relation skulle utvecklas till något mer. Alla mina förhoppningar grusades när han sade att han hade en flickvän.”

Förtvivlad fann Stefanie tröst efter att ha läst en artikel om tacksamhet i *Liahona*. Hon kände sig manad att skriva ner hur hon hade blivit välsignad — särskilt hur hon hade välsignats av att vara ensamstående.

Hennes lista hjälpte henne inse att bara för att hon inte hade haft möjlighet att gifta sig så betydde inte det att hon inte hade fått några välsignelser. Stefanie insåg att Herren hade välsignat henne med chansen att bli grundskolelärare och arbeta med barn. Hon har rest, varit på

generalkonferensen och arbetat som ledare i EFY-programmet. Några av sina käraste vänner har hon fått genom att ha varit med på konferenser för unga ensamstående vuxna.

Men den största välsignelsen, säger hon, var att kunna tillbringa tid med sin farmor en kort tid innan hon dog, något som hennes syskon och kusiner inte kunde göra eftersom de bodde så långt borta eller hade familjer att ta hand om.

Fem år har gått sedan Stefanie började skriva ner sina välsignelser. Hon väntar fortfarande på att få möjlighet att gifta sig i templet. Hon säger: ”Jag vet inte när jag träffar min eviga livskamrat, men jag litar på att den tiden kommer. Till dess ska jag fortsätta ha upplevelser som hjälper mig att lära och växa.” Vår himmelske Fader har välsignat henne oerhört, och hon vet att han fortsätter att göra det om hon är trofast.

Läs Guds ord dagligen

Daniel Martuscello från Colorado i USA hade just genomgått en skilsmässa och tyckte det var svårt att känna sig tillfreds med sin nya situation. Han var inte längre gift, och dessutom var han småbarnspappa och arbetslös. Han förstod inte varför det här hade hänt — särskilt inte eftersom han alltid hade försökt vara rättfärdig.

Ensam och förvirrad vände Daniel sig till skrifterna. ”Jag minns hur tröstad jag hade känt mig tidigare när jag hade läst skrifterna, så jag satte det som fokus varje dag”, säger han.

När han tog sig tid att studera skrift-erna dagligen innebar det att han fick begränsa sådan underhållning som teve och internet. Men det var ingen uppoffring, säger han. "När jag läste fick jag tröst och vägledning. Andra saker fick sekundär betydelse. Jag läste inte bara för att läsa, utan jag letade efter svar. Jag läste med ett syfte."

Daniel fick tröst av skrifterna när han insåg att alla upplever motstånd. "Profeterna och andra var rättfärdiga men hade ändå prövningar", säger

han. "Genom att läsa om deras upplevelser har jag fått hjälp att förstå att alla lider någon gång i livet, men i det lidandet kan vi komma närmare Kristus."

Daniel säger också att de dagliga studierna lättade hans börda eftersom det var ett sätt att inkludera Frälsaren i det dagliga livet. "När Gud talade till mig genom verserna jag läste kände jag att saker och ting skulle bli bättre och att jag genom hans hjälp skulle få ut något positivt av den här upplevelsen."

Sätt Gud främst

Po Nien från Kaohsiung i Taiwan började känna sig rädd när han hade friat till sin flickvän Mei Wah. "Jag hade dejtat andra tidigare, och minst tre gånger hade en allvarlig relation utvecklats som sedan rasade ihop. De upplevelserna hade rubbat min tillit till att kunna ha en varaktig relation som kunde bli evig", medger han.

Fastän Po Nien kände sig tillfreds när han bad om att gifta sig med Mei Wah började han tvivla på svaret.

Hade han verkligen fått en bekräftelse från Anden? Eller hade hans känslor gjort honom förvirrad? Skulle den här förlovningen leda till templet? Eller skulle den här relationen falla sönder?

Det var under den här tiden som Po Nien kom att tänka på ett citat av president Ezra Taft Benson (1899–1994) som han hade hört på en institutlektion: ”Vi måste sätta Gud före allt annat vi gör i livet. ... När vi sätter Gud främst kommer allt annat att falla på plats eller också försvinna från vårt liv.”¹

Det rådet blev en vändpunkt i Po Niens liv. ”Jag insåg att om jag sätter Gud främst i mitt liv och så länge som jag är trofast och sann mot honom så faller det felaktiga bort och bra saker faller på plats”, säger han. Om han satte Gud först och hans relation till Mei Wah var bra så skulle hans himmelske Fader hjälpa

till att få det att fungera. Po fortsatte tillitsfullt framåt och gifte sig med Mei Wah i templet i Hongkong. ”Jag har välsignats rikligt av att jag har litat på Herren”, säger han.

Sträva efter att göra hans vilja

Ett annat sätt att bygga tillit till vår himmelske Fader är att göra hans vilja. Marta Fernández-Rebollos från Tarragona i Spanien lärde sig att lita på sin himmelske Fader när hon valde att hålla på sina normer.

Den unge mannen hon dejtade var inte medlem i kyrkan och han var inte intresserad av att bli medlem. ”Jag började kämpa i anden mellan vad jag hade lärt mig om evigt äktenskap och de hundratals ursäkter som mitt hjärta gav mig för att ge upp allt och gifta mig med den unge mannen enbart för det här livet”, säger hon. ”Det var månader fyllda av förvirring, smärta och många tårar.”

Plågad av beslutsångest gick Marta till sitt rum och sökte vägledning i sin patriarkaliska välsignelse. Hon läste vad som utlovats om hon valde det rätta. Hon brast i gråt när hon insåg vad hon behövde göra. ”Följderna av uppbrottet hade ingen betydelse längre. Jag visste inte vad som låg framför mig men jag var övertygad om att så länge jag var på Herrens sida så skulle det otvivelaktigt bli något bra. Jag har upptäckt att när vi höjer vår vision och följer den Helige Andens maningar så kan vi upptäcka att rättfärdighetens frukt är ’mycket söt, sötare än allt annat [vi] någonsin tidigare smakat’ (1 Nephi 8:11).”

I Ordspråksboken 3:5–6 läser vi:

”Förtrösta på HERREN av hela ditt hjärta, förlita dig inte på ditt förstånd.

Räkna med honom på alla dina vägar, så skall han göra dina stigar jämna.”

Det är inte alltid lätt att bygga tillit till Gud och till hans planer. Vi har var och en våra egna prövningar. Du har kanske inte hittat en person som passar dig som du vill dejta i din församling eller gren. Kanske har äktenskap kommit men inte barn. Kanske kämpar du med en skilsmässa. Eller så har tidigare upplevelser gjort att du är rädd för att binda dig. Herren vet vilka prövningar du har och han ber dig att lita på honom. När du lär dig att lita på din himmelske Fader får du frid och vägledning. ■

SLUTNOT

1. Se Ezra Taft Benson, ”Det främsta budet — älska Herren”, *Nordstjärnan*, juli 1988, s. 3.

DIN TILLIT TILL GUD MÅSTE VARA STARK OCH TÅLIG

”Detta liv handlar om djupgående förtröstan — förtröstan på Jesus Kristus, förtröstan på hans lärdomar, förtröstan på vår förmåga, när vi leds av den Helige Anden, att lyda dessa lärdomar för att uppleva lycka nu och få en meningsfull, i högsta grad lycklig tillvaro i evigheten.

Att förtrösta innebär att lyda villigt utan att på förhand veta hur det går (se Ords. 3:5–7). För att nå gott resultat måste din förtröstan på Herren vara mäktigare och mer beständig än tron på dina egna känslor och din egen erfarenhet. ...

När du förtröstar på honom och utövar tro på honom [hjälpas han dig].”

Äldste Richard G. Scott i de tolv apostlarnas kворum, ”Förtrösta på Herren”, *Nordstjärnan*, jan. 1996, s. 16.

"Vad är det rätta att göra här? Och vad är det rätta att säga?"

Äldste
Jeffrey R. Holland
i de tolv apostlarnas
kvorum

ÖVERTYGELSE OCH MEDKÄNSLA

Det sätt vi bemöter andra och olika situationer på måste spegla den fulla vidden av vår religiösa tro och vårt beslut att följa evangeliet.

För en tid sedan inbjöds jag att tala under ett andligt stavsmöte för ensamstående vuxna. När jag kom in genom baddörren i stavscentret, kom en ung kvinna i 30-årsåldern in i byggnaden ungefär samtidigt. Även i den trängsel som rådde i kön fram mot kapellet, var det svårt att inte lägga märke till henne. Som jag minns det hade hon ett par tatueringar, några olika öron- och näsringar, en spikfrisyr i alla färger som finns att få glasstrutar i, en kjol som var för kort och en blus som var för lågt skuren.

Var den här unga kvinnan en avsigkommen själ av en annan tro som hade letts dit — eller ännu bättre inbjudits dit av någon — till en andaktsstund under Herrens ledning i ett försök att hjälpa henne finna den frid och ledning som evangeliet kunde ge hennes liv? Eller var hon kanske en medlem som kommit lite på sidan om från några av de förhoppningar och normer som kyrkan uppmuntrar för sina medlemmar men som tack och lov ännu kände gemenskap och hade valt att komma till den här aktiviteten i kyrkan den kvällen?

Men när det gäller hur man behandlar den kvinnan är regeln alltid att det måste återspegla vår religion och tro och vår hängivenhet mot evangeliet. Det vi gör i en sådan situation måste göra saker och ting bättre, inte sämre. Vi får inte handla eller reagera så att vi blir skyldiga till en större synd än hennes. Det betyder inte att vi inte har

åsikter, att vi inte har normer, att vi helt bortser från gudagivna ”du skall” och ”du skall inte” i livet. Men det innebär absolut att vi ska leva efter de normerna och försvara de här buden på ett rättfärdigt sätt, så bra vi kan, så som Frälsaren levde efter och försvarade dem. Och han gjorde alltid det som borde göras för att göra situationen bättre — från att undervisa om sanningen till att förlåta syndare och rensa templet. Det är ingen liten gåva att veta hur man gör sådant på rätt sätt!

Så med vår nya bekantskap med den ovanliga klädseln och frisyren börjar vi framför allt med att minnas att hon är en Guds dotter av evigt värde. Vi börjar med att minnas att hon är någons dotter här på jorden också, och under andra omständigheter kunde hon ha varit min dotter. Vi börjar med att vara tacksamma att hon är på en kyrkans aktivitet och inte undviker den. Kort sagt, vi försöker vara *vårt* bästa i den här situationen med en önskan att hjälpa *hennes* vara sitt bästa. Vi ber tyst: Vad är det rätta att göra här? Och vad är det rätta att säga? Vad kan *i slutändan* göra den här situationen bättre? Att ställa de här frågorna och verkligen försöka göra det Frälsaren skulle ha gjort är vad jag tror han menade när han sade: ”Döm inte efter skenet, utan fäll en rätt dom!” (Joh. 7:24)

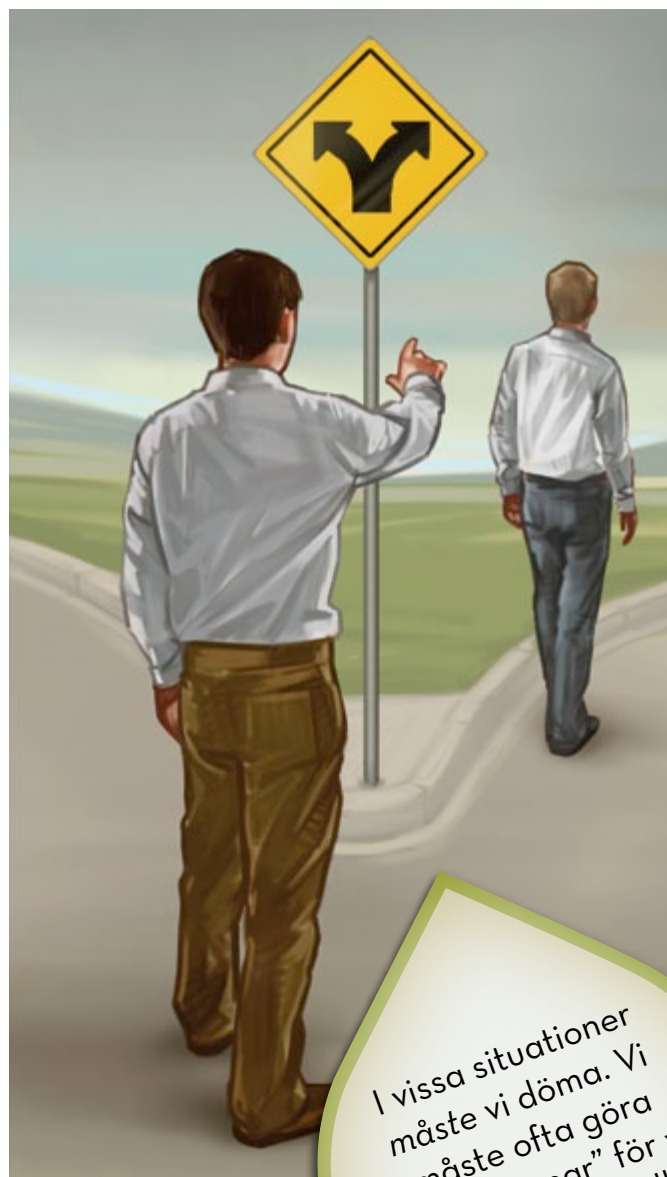
Med detta sagt vill jag påminna oss alla om att medan vi går ut och hjälper tillbaka det lamm som gått vilse har vi också ett djupt ansvar för de 99 som inte gjort det

— och för deras herdes önskan och vilja. Det finns en fårfälla och vi borde alla vara inne i den, för att inte tala om den trygghet och de välsignelser som kommer av att vara där. Mina unga bröder och systrar, kyrkan får aldrig ”tona ner” sin lära för att vinna social goodwill eller politiska fördelar. Det är bara den uppenbarade sanningens fasta mark som ger oss fotfäste så att vi kan lyfta någon annan som kan känna sig vilsen eller övergiven. Vår medkänsla och vår kärlek — grundläggande egenskaper och krav i vår kristna tro — får *aldrig* tolkas som att vi kompromissar med buden. Som den framstående George MacDonald en gång sade: ”I en sådan situation behöver vi inte säga allt vi tror, men vi får aldrig se ut [som] om vi inte [tror].”¹

När vi måste döma

I det här avseendet finns det ibland en risk för missförstånd, särskilt bland ungdomar, att de tänker att vi inte ska döma om någonting, att vi aldrig ska göra något värdeomdöme av något slag. Vi måste hjälpa varandra med det, för Frälsaren gör klart att i vissa situationer *måste* vi döma, vi har en skyldighet att döma — som när han sade: ”Ge inte det heliga åt hundarna och kasta inte era pärlor för svinen” (Matt. 7:6). Det låter för mig som en dom. Det oacceptabla alternativet är att ge efter för den moraliska relativismen som, om den drivs tillräckligt långt, sist och slutligen påstår att ingenting är för evigt sant eller särskilt heligt och att därför ingen ståndpunkt i någon fråga spelar större roll än en annan. Och i Jesu Kristi evangelium är det helt enkelt inte sant.

I den här bedömningsprocessen kallas vi inte att döma men vi är kallade att fatta beslut varje dag som visar omdöme. Vi hoppas det är gott omdöme. Äldste Dallin H. Oaks kallade en gång dessa beslut ”interimdomar” som vi ofta måste göra för vår egen säkerhet eller andras säkerhet till skillnad mot ”slutliga domar” som bara kan beslutas av Gud, som känner till alla fakta.² (Kom ihåg att i det skriftställe jag nyss citerade kallar

I vissa situationer måste vi döma. Vi måste ofta göra ”interimdomar” för vår egen säkerhet eller andras säkerhet.

Frälsaren detta ”en rätt dom”, *inte* självrättfärdiga domar, vilket är en helt annan sak.)

Ingen klandrar till exempel en förälder som hindrar ett barn från att springa ut på en gata med dundrande trafik. Så varför ska en förälder klandras som lite senare bryr sig en smula om vilken tid ett barn kommer hem på kvällen eller vid vilken ålder de dejtar, eller om de experimenterar med droger eller pornografi eller begår sexuella överträdelser? Nej, vi fattar beslut och tar ställning och bekräftar våra värderingar — kort sagt fäller ”interimdomar” — hela tiden, eller så borde vi det.

Har inte andra sin handlingsfrihet?

Ungdomar kan undra över den universella tillämpligheten av den här positionen eller riktlinjen som kyrkan fastställt och säga: "Ja, vi vet hur vi ska uppföra oss, men varför måste vi få andra att acceptera våra normer? Har de inte handlingsfrihet? Är vi inte självgoda och dömande och tvingar vår tro på andra när vi kräver att de liksom vi ska handla på ett visst sätt?" I en sådan situation måste man vara känslig och förklara varför vissa principer försvaras och vissa synder motarbetas *var de än finns* eftersom de frågor och lagar som berörs inte bara är sociala eller politiska utan eviga till sina följder. Även om vi är angelägna om att inte förtörna dem som tror annorlunda än vi, är vi ännu mer angelägna om att inte förtörna Gud.

Det är som när en ungdom säger: "Nu när jag kan köra vet jag att man ska stanna vid rött ljus, men måste vi döma och tvinga alla andra att stanna vid rött ljus?" Då måste man förklara att ja, vi hoppas att *alla* stannar vid rött ljus. Och man måste göra det utan att förringa dem som överträder eller som tror annorlunda än vi därför att, ja, de har sin

handlingsfrihet. Men tvivla aldrig på att det blir farligt om någon väljer att inte lyda.

Mina unga vänner, det finns många olika trosuppfattningar i världen och det finns handlingsfrihet för alla, men ingen har rätt att handla som om Gud vore stum i de här frågorna eller som om buden bara gäller när alla är överens om dem.

Jag känner inte till någon viktigare förmåga och ingen större redbarhet som vi kan demonstrera än att försiktigt vandra på den stigen — att ta moralisk ställning enligt vad Gud förkunnat och de lagar han gett, men att göra det med medkänsla, förståelse och stor kärlek. Tala om svårt att göra — att fullkomligt skilja på synden och syndaren! Jag vet få åtskillnader som är svårare att göra, och till och med svårare att förklara, men vi måste kärleksfullt försöka göra just det. ■

Anpassad från ett tal under ett andligt möte den 8 september 2012. För hela talet på engelska, med titeln "Israel, Israel, God Is Calling", gå till cesdevotionals.lds.org.

SLUTNOTER

1. George MacDonald, *The Unspoken Sermons* (2011), s. 264.
2. Se Dallin H. Oaks, "Judge Not' and Judging", *Ensign*, aug. 1999, s. 6–13.

"Jag vet att man ska stanna vid rött ljus, men måste vi verkligen döma och tvinga alla andra att stanna vid rött ljus?"

David Dickson
Kyrkans tidningar

FÖRLÅTA PERSONEN I SPEGELN

*Om vi har omvänt oss
och känner att Herren
har förlåtit oss, varför
är det då ibland så
svårt att förlåta oss
själva?*

Förbättringar ett steg i taget

För många som lever i modern tid är det svårt att tänka sig ett liv utan elektriskt ljus. Ett mörkt rum kan omedelbart fyllas av ljus genom en knapptryckning. Enkla sysslor som för inte så länge sedan fick vänta till gryningen eller gjordes vid ett fladdrande stearinljus kan nu utföras lätt med hjälp av en uppfinning som var allt annat än lätt att fullkomna.

Thomas Edison arbetade i flera år och prövade över 1000 material innan han hittade en glödlamp som var bra och kunde ge långvarigt, prisvärt ljus. Edison som alltid var optimist såg varje material som inte fungerade enbart som ett medel till att hitta ett som fungerade. Och när han väl gjorde det blev världen aldrig densamma.

Se inåt

Det finns oräkneliga andra inspirerande berättelser om idrottsmän, tänkare, konstnärer och andra som visste hur de skulle lära av sina misstag och fortsätta försöka. Försök, försök, försök, och lyckas till slut, är ett uttryck som vi aldrig tröttnar på att höra. Det vill säga, om inte hjälten i just den berättelsen råkar vara vi själva.

När det gäller att hålla buden kräver alltför många av oss oavbruten perfektion av oss själva. Det är som att förvänta sig att man kan göra nästa upptäckt värd miljontals dollar utan att behöva justera en

ursprunglig design eller ett tidigare koncept eller hoppas på att vinna ett mästerskap utan att förlora en enda match under säsongen. När vi syndar och kommer till korta misslyckas vi alltför ofta med att förlåta oss själva och fortsätta försöka.

President Dieter F. Uchtdorf, andre rådgivare i första presidentskapet, har sagt: "När Herren kräver att vi förlåter alla människor, så innefattar det att förlåta oss själva. Ibland kan det vara så att av alla människor i världen är den som är svårast att förlåta — och kanske den som allra mest behöver vår förlåtelse — den person som tittar tillbaka på oss i spegeln."¹

En förvandlad själ

Men hur kan vi göra det? En studie av Ammons liv, en profet i Mormons bok, kan ge perspektiv.

Ammons missionsupplevelser bland lamaniterna är lika mirakulösa som de är inspirerande. Från att vakta kungens får, till att predika för kung Lamoni, till att föra evangeliet till en

hel nation, förblir Ammons liv och verksamhet en av de mest inspirerande berättelserna i alla skrifter.

Och ändå var Ammon inte alltid den rättfärdiga, trosvissa man som predikade med kraft för lamaniterna. Han gjorde misstag — allvarliga sådana. Som en av Mosiahs söner var Ammon en gång en av dem som gick omkring "och försökte förgöra kyrkan och vilseleda Herrens folk, i strid med Guds och även kungens befallningar" (Mosiah 27:10).

Ammon hindrade tillsammans med sina bröder och Alma den yngre Guds verk till den grad att en Herrens ängel uppenbarade sig för dem och talade "så som med åskans röst, vilket fick jorden där de stod att skaka" (Mosiah 27:11), och kallade dem till omvändelse.

Ammon hade helt klart begått allvarliga överträdelser som han behövde omvända sig från, och det gjorde han. Men tänk om han inte hade kunnat förlåta sig själv? Tänk om han aldrig hade utfört sin mission utan trott att det var för sent för honom? Om han inte hade utfört den skulle han aldrig ha kunnat glädjas med sina bröder många år senare över deras framgång bland lamaniterna. "Se, vi kan nu lyfta blicken och se frukterna av vårt arbete, och är de få?" frågade Ammon sina bröder. "Jag säger er: Nej, de är många. Ja, och vi kan se deras uppriktighet på grund av deras kärlek till sina bröder och även till oss"

ÅTERVUNNEN

Äldste Shayne M. Bowen i de sjuttios kворum undervisar om hur försoningen kan återvinna och

helga vårt liv. Se filmen "Reclaimed" (Återvunnen) på lds.org/pages/mormon-messages#reclaimed.

(Alma 26:31). Tusentals människor fick veta sanningen till följd av deras missionsarbete.

Faran med missmod

Även med sådana tydliga råd från kyrkans ledare och exempel från skrifterna tror några av oss ändå att vi är ett undantag från försoningen, att vi inte kan räddas. Vi kan inte lägga av oss den tunga bördan av vår skuld ens efter att vi uppriktigt omvänt oss. En del kan till och med sluta försöka.

Varför ska man när allt kommer omkring anstränga sig för att plocka upp sig själv från marken om man bara ska falla igen? Åtminstone är det så motståndaren vill att du ska tänka. Sådana tankegångar är inte bara andligt och

känslomässigt nedbrytande utan helt falska.

Skrifterna lär oss att Frälsarens försoning är oändlig och tillgänglig

för alla. "Kom, låt oss gå till rätta med varandra, säger HERREN. Om era synder än är blodröda, skall de bli snövita, om de än är röda som scharlakan, skall de bli vita som ull" (Jes. 1:18). Vi *kan* lyckas. Vi kan försöka igen. Och vi har Herrens hjälp varje steg på vägen.

Det är aldrig för sent

Äldste Jeffrey R Holland i de tolv apostlarnas kворum har gett oss tydliga råd mot att ge upp om oss själva. "Hur många misstag du [än] känner att du har gjort, eller talanger du tycker att du inte har, eller hur långt ifrån ditt hem och din familj och Gud du känner att du kommit, vittnar jag om att du inte hamnat utom räckhåll för den gudomliga kärleken. Det är omöjligt för dig att sjunka så lågt att Kristi försonings oändliga ljus inte kan nå dig."²

Äldste Holland lär oss också att ha siktet inställt på Guds godhet: "Formeln för tro är att hålla fast, fortsätta

PERMANENTA MÄRKEN

Dani Dunaway Rowan

Märkena efter våra misstag behöver inte vara permanenta. Rena händer är värda besväret, även om det gör ont.

arbeta, fullborda och låta tidigare timmars oro — verklig eller inbillad — bli betydelselös jämfört med den slutliga belöningens överflöd.”³

Fylld av hopp

Vi kan aldrig ta lätt på synd, men omvändelsen är verklig. Förlåtelsen är verklig. Frälsarens försoning ger oss chansen att börja om med rent samvete. Liksom Ammon kan också du få förlåtelse.

Vi kan sannerligen hoppas på en bättre dag. Aposteln Paulus sade: ”Må hoppets Gud uppfylla er med all glädje och frid i tron, så att ni överflödar i hoppet genom den helige Andes kraft” (Rom. 15:13).

Tack vare omvändelsens gåva kan vi alla tro på oss själva igen. ■

SLUTNOTER

1. Dieter F. Uchtdorf, ”De barmhärtiga skall få barmhärtighet”, *Liahona*, maj 2012, s. 75.
2. Jeffrey R. Holland, ”Arbetarna i vingården”, *Liahona*, maj 2012, s. 33.
3. Jeffrey R. Holland, ”Arbetarna i vingården”, s. 32.

En vecka efter att jag slutat high school flyttade jag till andra sidan landet för att bo hos min äldre systers familj över sommaren, innan jag skulle börja på college på hösten.

Jag fick några vänner och de flesta av dem var äldre och i college. En lördagskväll hämtade två av mina vänner mig för att åka och lyssna på ett bra band som spelade på en lokal klubb.

När vi parkerade började jag känna mig lite nervös, men jag ville inte vara den som förstörde kvällen. Vi kom in på klubben och mannen bakom disken tittade på mitt körkort. Utan förvarning strök han över knogarna på båda mina händer med en svart filtpenna.

Jag tittade överraskad ner. Jag insåg att han hade märkt mina händer för att visa att jag var för ung för att köpa alkohol i baren.

Jag kände mig genast illa till mods. Andra drack och rökte.

Tyvärr måste jag säga att jag inte hade mod nog att genast gå därifrån. Efter omkring 30 minuter frågade en av mina vänner om jag var okej. Jag sade till honom att jag hade fått ont i huvudet av musiken och röken. Han erbjöd sig att skjutsa hem mig och jag tackade tacksamt ja.

Jag rusade till badrummet hemma hos min syster och skrubbede de svarta märkena tills det gjorde ont.

Jag skulle ta sakramentet med de här händerna dagen därpå och jag ville så gärna ha dem rena. Trots det blev två svaga svarta linjer kvar på min raa, röda hud.

Innan jag gick och lade mig bad jag om förlåtelse i bön för att jag inte hade haft mod nog att gå därifrån — och ännu mer för att jag inte hade haft mod nog att låta bli att gå in till att börja med. Jag lovade min himmelske Fader att jag aldrig skulle tillåta mig att hamna i en sådan situation igen.

Morgonen därpå kunde jag få bort det mesta av det som var kvar av märkena, och mina händer var nästan helt rena när jag tog del av sakramentet. Jag tänkte på hur synd är som de där svarta märkena. Det krävs arbete och kan göra ont, men vi kan omvända oss och få synderna borttagna genom försoningens kraft och renas från de svarta märkena i vårt liv. ■

Författaren bor i Utah i USA.

ÄRLIGHET OCH REDBARHET

Som en Kristi lärjunge är de här personliga egenskaperna uttryck för den du egentligen är.

**Äldste
Christoffel
Golden Jr**

i de sjuttios kворum

Under en mästerskapsmatch för amerikansk fotboll hade Joseph B. Wirthlin vad han kallade "en avgörande upplevelse" under ett viktigt spelmoment.

"Jag skulle springa med bollen upp till mittfältet och ta hem den touchdown som skulle ge oss ledningen", sade han. "Jag tog bollen och kastade mig in bland spelarna på linjen. Jag visste att jag var nära mållinjen, men inte hur nära. Även om jag låg inklämd underst i högen kunde jag sträcka ut fingrarna några centimeter, och jag kände den. Mållinjen var fem centimeter bort.

I det ögonblicket kände jag mig frestad att fösa fram bollen. Jag kunde ha gjort det. ... Men då kom jag ihåg min mors ord. 'Joseph', sade hon ofta till mig, 'gör det som är rätt, oavsett följderna. Gör det som är rätt, och saker och ting kommer att gå bra.'

Jag ville så gärna få denna touchdown. Men hellre än att vara en hjälte i mina vänners ögon ville jag vara en hjälte i min mors ögon. Och därför lämnade jag bollen där den låg — fem centimeter från mållinjen."¹ Äldste Wirthlin (1917–2008) verkade senare som medlem i de tolv apostlarnas kворum.

Göra det som är rätt

Äldste Wirthlins beslut är ett utmärkt exempel på någon som inte kompromissar med sin redbarhet. Ärlighet och redbarhet testas vår karaktär. De kräver att man alltid gör eller säger det rätta oavsett omständigheterna eller vad andra kan tycka.

En av normerna i *Vägledning för de unga* är ärlighet och redbarhet. Som en sista dagars helig och Kristi efterföljare förväntas det att du "alltid [är] ärlig mot dig själv, mot andra och mot Herren. Att vara ärlig betyder att man väljer att inte ljuga, stjäla, fuska eller vilseleda på något sätt. ...

Nära besläktad med ärlighet är redbarhet. Redbarhet innebär att man alltid tänker och gör det rätta oavsett vad det får för följd. När du är redbar är du villig att leva enligt dina normer och din tro, även när ingen ser på."²

Att bli en lärjunge

Vårt syfte under den här prövotiden som jordelivet är, är att bli "en helig genom Herren Kristi försoning" (Mosiah 3:19). Att bli en helig är inget mer eller mindre än att bli en sann Kristi lärjunge. Det är inte så svårt som du kanske tror. Du vet förmodligen redan vad du ska göra. Det kräver dock en del arbete, och ibland kräver det mycket arbete av oss. Men det är möjligt.

I Mormons bok står det: "Ty se, Kristi Ande ges åt varje människa för att hon skall kunna skilja gott från ont. Därför visar jag er hur ni bör döma, ty allt som

inbjuder till att göra gott och som förmår människor att tro på Kristus kommer genom Kristi kraft och gåva, varför ni med fullkomlig visshet kan veta att det är av Gud" (Moroni 7:16).

Som en Kristi lärjunge kan du upptäcka vad du ska säga och göra genom att fråga dig själv: "Vad skulle Jesus göra?" Du får då intryck, och när du följer de intrycken får du ett vittnesbörd om att du har gjort det rätta. Men det är också sant att du ibland kan behöva vänta ett tag för att se de verkliga följderna och välsignelserna av dina ärliga handlingar.

Vara fullkomligt ärlig

I *Vägledning för de unga* påminns vi: "Oärlighet skadar både dig själv och andra. Om du ljuger, stjälar, snattar eller fuskar skadar du din ande och ditt förhållande till andra. När du är ärlig förbättrar du dina framtida möjligheter och kan lättare bli vägledad av den Helige Anden."³

Det sanna måttet på uppriktig redbarhet och fullkomlig

Genom dagliga böner, skriftstudier och tillämpning av de levande profeternas lärdomar byggs ärlighet och integritet inom oss.

ärlighet är vad du gör när ingen kan veta vad du tänker, säger eller gör. Som sanna lärjungar till Herren Jesus Kristus kan vi inte vara eller göra mindre än vad Frälsaren har visat oss. Vi har den ojämförliga Helige Andens gåva. Frälsaren sade: "Men Hjälparen, den helige Ande, som Fadern skall sända i mitt namn, han skall lära er allt och påminna er om allt vad jag har sagt er" (Joh. 14:26).

Vår Frälsare har också gett oss stor kraft som kommer genom dagliga böner, skriftstudier och genom att läsa de levande profeternas och apostlarnas ord. Genom sådana positiva dagliga vanor byggs ärlighet och integritet inom oss. Kom ihåg att som lärjunge till Kristus och medlem i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga är din ärlighet ett uttryck för din redbarhet och vem du egentligen är. ■

SLUTNOTER

1. Se Joseph B. Wirthlin, "Vad livet lärt mig", *Liahona*, maj 2007, s. 46.
2. *Vägledning för de unga* (häfte, 2011), s. 19.
3. *Vägledning för de unga*, s. 19.

ÅTERLÄMKNAT MED HEDER

Jag ville inte vara en tjuv, inte ens av misstag.

Valerie Best

När mina lektioner var över sent en eftermiddag stannade jag till vid en liten antikaffär innan jag begav mig hem — ett ärende jag ville göra trots det tilltagande regnet. Jag var den enda personen i affären och kvinnan som arbetade där hjälpte mig med en lampa som jag hade haft ögonen på.

När hon tog fram en kasse lade jag märke till en ställning med färgglada armband på disken. Jag sträckte ut handen för att ta ett när hon satte ner lampan i kassen. Hon stötte till ställningen vilket fick hälften av armbanden att ramla ner på golvet. Hon såg lite förlägen ut men avslutade mitt köp. Jag gick ut ur affären med ett paraply i ena handen och kassen med lampan i den andra.

Jag gick hem, tog av mig de blöta stövlarna och satte på musik. När jag tog upp lampan lade jag märke till något i botten av kassen. Det var ett rött armband. Det måste ha åkt av ställningen och ramlat ner i min kasse. Jag log och tänkte på hur mycket det här ögonblicket började likna en berättelse från den gamla Unga kvinnor-boken: *”Sedan tänkte Valerie på lektionen de just hade haft i Laurelklassen.”*

Jag slängde armbandet på sängen och satte i kontakten till lampan.

Den spred ett varmt ljus över den grå eftermiddagen. Jag tittade ut genom fönstret. Det regnade ännu mer och snön på marken förvandlades till smutsigt slask.

Jag tittade på armbandet. Det var körsbärsrött. Jag satte på mig det. På prislappen stod det 20 dollar. Jag skulle naturligtvis lämna tillbaka det. Det skulle aldrig falla mig in att inte göra det. Jag tog av mig det och lade det på en trave böcker som jag hade tänkt ställa undan. Jag gick in i det andra rummet för att koka en kopp varm choklad.

Sedan gick jag tillbaka.

Hur länge hade jag förresten skjutit på att sätta undan de där böckerna? Ett tag. Hur länge skulle det där armbandet ligga där om jag sköt på att lämna tillbaka det?

Jag hade för *avsikt* att lämna tillbaka det. Men när skulle det bli av? Skulle jag vänta så länge att det skulle vara pinsamt att lämna tillbaka det? Skulle jag bara glömma alltsammans?

Jag tvekade lite till. Jag tittade ut genom fönstret igen. Jag tänkte på hur mina fötter äntligen hade blivit varma. Jag tänkte på min härliga varma choklad.

Sedan tog jag armbandet, drog på mig stövlarna och gick ut.

När jag kom till affären hjälpte kvinnan där någon annan. Jag stod och väntade. När hon var klar tog jag fram armbandet ur jackfickan och förklarade hur det kom sig att det hade hamnat där. Hon såg lite överraskad ut, lite förvirrad, sade tack, och det var allt. Hon erbjöd ingen belöning för min ärlighet.

Hon visade ingen översvallande tacksamhet. Och det fanns ingen där som kunde se det hela.

När jag gick hem tänkte jag på hur jag alltid hade ansett mig vara en ärlig person. Det är en egenskap som jag värderar högt och tittar efter hos andra. Men verklig ärlighet, liksom verklig kärlek och verklig

barmhärtighet, är en aktiv egenskap. Hur hedervärda och sanna mina avsikter än var, blev jag inte en ärlig person förrän jag drog på mig gummistövlarna och handlade efter mina avsikter.

Jag kände min bara handled innanför jackan och log lite. ■

Författaren bor i New York i USA.

KRAFTEN I FÖRBUND

När du hör ordet *förbund*, vad tänker du på då? Om du säger "ett löfte mellan mig och Gud" så har du rätt.

Men ett förbund med vår himmelske Fader är mycket mer än så. I det heliga löftet finns det kraft, styrka, trygghet och frid. När du tar dig tid att tänka på förbunden du har ingått och kommer att ingå i ditt liv och när du gör din del, börjar du känna och leva annorlunda. Förbunden påverkar hur du handlar och inspirerar dig i dina val.

Här är några exempel på vilken inverkan förbund har haft i några ungdomars liv.

"Ett förbund håller en kvar på den raka och smala stigen, hjälper en leva ett bättre liv och ger en större kunskap."

Marcus A., 17 år, Utah, USA

"Det faktum att jag har ingått förbund med min himmelske Fader har gett mig möjlighet att växa andligt och vara en mer trofast medlem. Varje gång jag ska göra något tänker jag på förbunden jag har ingått med vår himmelske Fader och frågar mig själv om jag håller löftena som jag gav honom när jag döptes och när jag tog emot prästadömet. Förbunden jag har ingått med vår himmelske Fader hjälper mig att

vara stark i evangeliet och en dag att återvända till honom."

Efrain V., 14 år, Nya Zeeland

"Jag kommer ihåg när jag döptes. Jag hade aldrig känt mig så glad tidigare för det var mitt första förbund. Nästa gång var när jag tog emot

prästadömet. Det var samma glädje. Jag fick ett stort leende på läpparna när jag insåg att jag hade ingått ett förbund med Gud. När jag hör andra ungdomar förlöjliga kyrkan tänker jag på glädjen och att det är ett förbund med Gud och inte med människor."

Bradford A., 16 år, Arizona, USA

"Genom att ingå förbund får vi och våra familjer så många välsignelser. Att döpas, till exempel, ger oss förmågan att ändra oss och bli bättre. Förbunden vi ingår med vår himmelske Fader bygger den tro vi behöver för att vara sanna mot evangeliet."

Naomi A., 15 år, Guadalajara, Mexiko

"I somras besökte jag templet ofta för att utföra dop för de döda. Genom att hålla mina förbund och besöka templet och göra det som är rätt blev

jag välsignad. Jag var jättestressad över mina tentor. Jag besökte templet och det gjorde allting bättre. Livet blir mycket lättare och gladare när man håller förbunden."

McKenna M., 18 år, Kalifornien, USA

"Första gången jag skulle dela ut sakramentet som diakon var jag jättenervos. Då kom jag att tänka på dagen när jag döptes och kände den Helige Anden. Jag kände mig genast lugnare och kunde göra det bra."

Seth A., 12 år, Mexico City, Mexiko

SÖNDAGSLEKTIONER
 Månadens tema:
**Förrättningar
 och förbund**

**Ett förbund
 är ett löfte,
 och mycket mer.**

DELTA I SAMTALEN

Hela juli studerar ni förrättningar och förbund i era prästadsdomskvorum och i Unga kvinnors och Söndagsskolans klasser. Gör en lista över förbunden du har ingått och hoppas på att få ingå. Vad säger den listan om hur du vill leva? Du kan berätta om dina tankar för andra genom att vittna hemma, i kyrkan eller via sociala media.

**GUDOMLIGA
 FÖRBUND
 SKAPAR
 STARKA
 KRISTNA**

”Jag uppmanar dig att göra dig berättigad till och ta emot alla prästadsdomsförrättningar du kan och sedan trofast hålla alla löften du avlagt genom förbund. I svåra tider bör du sätta dina förbund främst och noggrant lyda buden. Då kan du be i tro utan att tvivla, i enlighet med dina behov, och Gud kommer att svara. Han upprätthåller dig.”

Äldste D. Todd Christofferson i de tolv apostlarnas kvorum, "Kraften i förbund", Liahona, maj 2009, s. 22.

”Jag har fått många välsignelser därför att jag har hållit mina förbund. Tack vare mina dopförbund har den Helige Anden hjälpt mig fatta beslut.

Förbundet man ingår när man tar emot prästadsdomet är en förpliktelse att använda prästadsdomet till att hjälpa andra och tjäna. Det hjälper ens vittnesbörd att växa när man tjänar.”

Erik N., 15 år, Alberta, Kanada

”Man kan inte bara göra vad man vill och förvänta sig att Gud håller sin del av löftet. Han förväntar sig så mycket av oss eftersom han vet vilken potential vi har. Det håller mig verkligen på en högre nivå.”

Jolee H., 15 år, Colorado, USA

FRÅN VÄNSTER: FOTILLUSTRATIONER CHRISTINA SMITH OCH CRAIG DIMOND © IRI; DETALJ FRÅN KRISTUS KALLAR PETRUS OCH ANDREAS, AV HARRY ANDERSON © IRI

VÅRA
BÄSTA
HEMAFTNAR

M

WARNING

ANDLIGA SUPERHJÄLTAR

Iår kom fantastiska superhjältar på besök hos oss varje måndagskväll! Varje superhjälte liknade en medlem i familjen, hade en särskild förmåga och höll en viktig vittnesbördsstärkande lektion som uppmuntrade oss att förbättra våra relationer till varandra.

En vecka, till exempel, lärde Mediamannen oss hur man skyddar ögonen från olämpliga filmer, teveprogram och tidningar. En annan vecka förklarade Fröken spänstig hur vi kunde få övermänsklig styrka genom att motionera regelbundet. Lugna biet, en superhjälpte i humlekostym, lärde oss hur man slutar surra omkring och är vördnadsfull i kyrkan och hemma. Ordtjejen förklarade när och hur vi kan ge fler komplimanger till varandra. Tacksamhetstjejen, Gör-det-själv-killen, Skriftvetaren, Fröken artig, Missionärsmannen och andra superhjältar kom också till våra hemaftonslektioner.

Jag är tacksam för att mina familjemedlemmar tänkte noga efter vilket problem i familjen de ville ta upp som superhjälte. Vi såg alla fram emot hemaftnarna och vi hade jättekul varje gång när en superhjälte var på besök. Jag är tacksam att varje gång vi funderade över ett problem i familjen så inspirerade vår himmelske

Fader oss med en idé om hur vi kunde undervisa varandra bättre. Vi kommer alltid att glädja oss åt de här superhjelteminnena. ■

Victor W., USA

MIN BRORS VITNESBÖRD

Mamma arbetar varje kväll från 15:00 till 23:00. Fastän hon inte kan vara hemma på måndagskvällar så bestämde min äldre bror och jag oss för att ha hemafton själva — bara vi två. Min bror var inaktiv i åtta år, men han hade varit med på institutet nyligen och bestämde sig för att ge det budskapet en måndagskväll. Han berättade om något i Mormons bok som jag inte hade tänkt på tidigare, fastän jag hade gått fyra år i seminariet och arbetat på min personliga tillväxt. Anden var så stark som jag hoppades att den skulle vara när tiden kom då jag skulle ha en värdig prästadömsbärare hemma.

Jag är tacksam över att min himmelske Fader ger mig möjlighet att stärka min familj varje vecka genom hemaftnarna. Jag älskar Jesu Kristi evangelium och jag är glad att jag har haft den här upplevelsen under en hemafton med min bror som gjort mig mer ödmjuk. ■

Isadora A., Brasilien

UPPLYST I MÖRKRET

Jag ska aldrig glömma hemaftonslektionen vi hade en gång när det var elavbrott. Utan el kunde vi inte läsa, och jag trodde att hemaftonen skulle bli en katastrof.

”Hur kan vi ha hemafton utan att kunna läsa budskapet från *Liahona*, och hur kan vi sjunga psalmer ur psalmboken utan ljus?” tänkte jag för mig själv.

Som väl var räddade min syster situationen. Hon kom med det ypperliga förslaget att vi skulle sjunga psalmer som vi kunde utantill och sedan berätta vad vi hade lärt oss på söndagen i kyrkan. Var och en tog upp en princip och vi lärde av varandra. Som jag ser det är syftet med hemaftnarna att vi ska lära tillsammans. Jag är säker på att Herren var mycket nöjd med att vi höll befallningen att ha hemafton, även utan ljus.

Jag vet att Herren inte vill att vi ska återvända till hans närhet ensamma. Han vill att vi ska återvända med vår familj, och han vill att vi ska göra allt vi kan för att det ska hända, bland annat genom att ha hemafton varje vecka. ■

Hérica S., Brasilien

De här upplevelserna visar att hemaftnar kan vara upplyftande och roliga!

MINA SOMRAR VID TEMPLET

Min familj fick stora välsignelser när vi använde semestern till att besöka templet varje sommar.

David Isaksen

Jag växte upp i Norge. Det närmaste templet fanns i Stockholm. Dit tog det åtta till tio timmar att köra. Det behöver knappast sägas att varje resa till templet krävde noggrann planering och eftertanke. Vår stav planerade två besök till templet för ungdomarna varje år. Flera församlingar hyrde en buss och åkte till templet över en helg. Det var roligt att åka med andra ungdomar, men min familj och jag ville åka till templet tillsammans någon gång.

Så ett år bestämde vi oss för att åka till Stockholm under semestern. Det var en härlig upplevelse, och det blev snart ett mönster på somrarna. Vi bodde på en campingplats nära templet. Varje morgon gick vi upp tidigt för att kunna vara med på en dopsession med andra familjer från Norge som hade kommit till templet. Efteråt brukade vi spela fotboll och bada på campingplatsen.

De här somrarna har blivit heliga minnen för oss nu. Eftersom vi inte bodde så nära templet att vi kunde åka dit varje månad var det alltid

ett speciellt tillfälle när vi väl kunde åka. Och fastän bilresan var lång och tröttsam, välsignade Herren oss för vår uppoffring. De andliga upplevelserna jag hade i templet hjälpte mig utveckla en kärlek till templet och dess förrättningar. De förde oss också närmare varandra som familj.

En speciell upplevelse jag kommer ihåg var när jag hade en lite upprorisk tid. Det kändes som om jag kunde se så många av mina föräldrars brister, och jag tyckte inte att de hade någon rätt att ge mig råd om hur jag skulle leva mitt liv. Jag levde värdigt nog för att kunna besöka templet, men jag ifrågasatte min fars roll som familjens överhuvud. Men när vi åkte till templet tillsammans för att utföra dop och konfirmerationer, kände jag Andens ljuvliga närvaro. När pappa lade händerna på mitt huvud för att konfirmera mig till förmån för andra som dött, kände jag Anden bekräfta för mig att han handlade med prästadömet sanna myndighet. Det fick mig att inse att även om pappa inte var fullkomlig så var han en bra pappa och jag var

välsignad nog att vara hans son. Jag kände att jag behövde omvända mig från min upproriskhet och försöka se visdomen och kärleken i hans uppmaningar.

Alla dessa år senare lyser de där somrarna vid templet klart i mitt minne. Templet har blivit en av de vackraste platserna i världen, liksom Mormons vatten var för Almas folk: ”Hur ljuvliga är inte dessa för deras ögon som där kom till kunskapen om sin Återlösare” (Mosiah 18:30). ■

Författaren bor i Utah i USA.

TEMPLETS VÄLSIGNELSER

Vilka välsignelser har du upplevt när du har besökt templet? Du kan berätta om dina känslor för en familjemedlem eller skriva om dem i din dagbok.

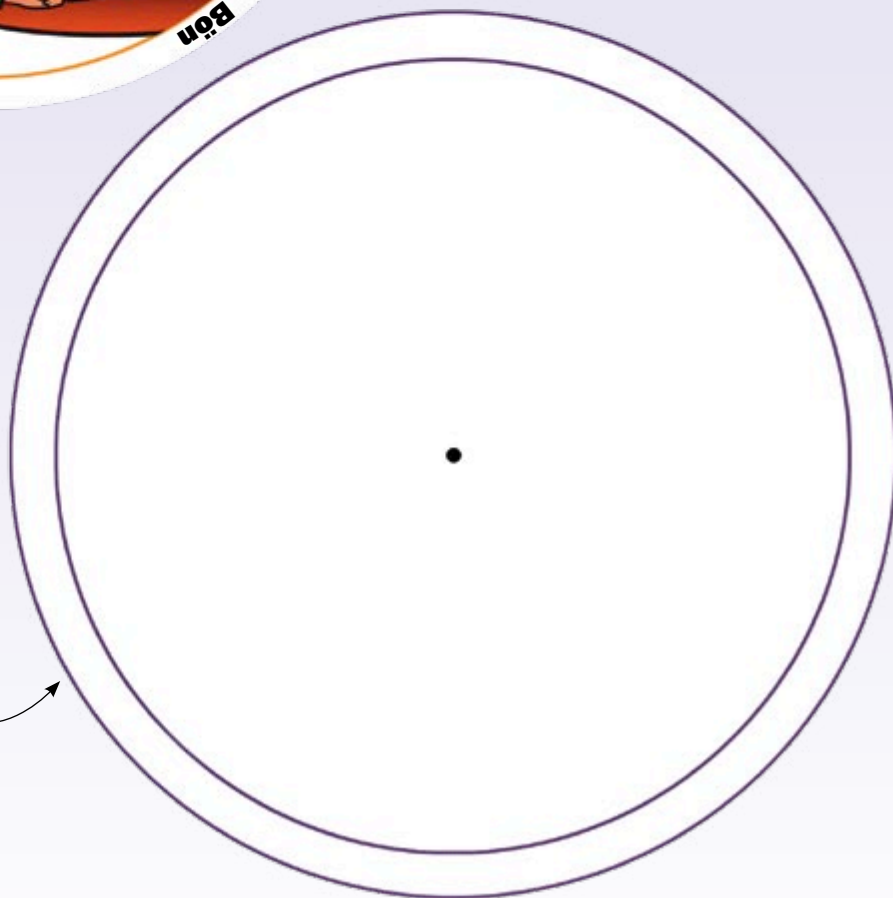
Hemaftonshjul

Du kan göra ett uppgiftshjul för att hjälpa till med planeringen av hemaftnarna. Klistra fast cirkelarna på tjockt papper och sätt ihop dem på mitten med en påsklämma. Skriv varje familjemedlems namn runt ytterkanten av cirkeln. Snurra på hjulet för att byta uppgifter varje vecka.

Skriv familjemedlemmarnas namn runt ytterkanten.

RÄDDA HENNE!

Heidi S. Swinton

Varje sommar tillbringade familjen Monson två månader i familjens stuga vid Provofloden. Tommy Monson lärde sig att simma i flodens strida strömmar. En varm eftermiddag när Tommy var omkring 13 år tog han en stor badring och flöt på den längs floden.

Den dagen hade en stor grupp personer samlats på ett picknickområde vid floden för att äta och leka lekar. Tommy skulle just flyta över den snabbaste delen av floden när han hörde någon ropa desperat: "Rädda henne! Rädda henne!" En liten flicka hade fallit ner i de förrädiska strömvirvlarna. Ingen av dem som stod på stranden kunde simma ut för att rädda henne.

Det var då som Tommy kom dit och såg flickans huvud försvinna under vattnet. Tommy sträckte ut

handen, tog tag i flickans hår och lyfte över henne på badringen. Sedan paddlade Tommy in till flodstranden. Först slog familjen armarna om flickan och pussade henne och grät. Sedan började de krama och pussa Tommy. Han kände sig generad av all uppmärksamhet och gick snabbt tillbaka till sin badring.

När Tommy fortsatte sin tur nerför floden fylldes han av en varm känsla. Han insåg att han hade hjälpt till att rädda någons liv. Vår himmelske Fader hade hört ropen: "Rädda henne! Rädda henne!" Han gjorde så att Tommy flöt förbi i exakt det ögonblick han behövdes. Den dagen lärde sig Tommy att den härligaste känslan är att inse att Gud, vår himmelske Fader, känner var och en av oss och låter oss hjälpa honom att rädda andra. ■

Gör din plikt

När Tommy var elva år hade han ett särskilt uppdrag att hjälpa sina klasskamrater över gatan. Titta på bilden här nedanför. Kan du hitta två saker som Tommy använde som hjälpte honom med hans uppdrag?

Trygghetsring

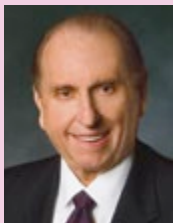
När Tommy lärde sig att simma i Provofloden var hans familj runt omkring honom. Så om han behövde hjälp fanns det alltid någon i närheten. Du kan vara som Tommy och leka "Trygghetsringen".

Du behöver:

Minst fyra deltagare
Ett öppet område

Regler:

Ställ er i en ring och håll varandra i handen. En deltagare ställer sig i mitten av ringen. Den som står i mitten har förbundna ögon och går sakta runt åt olika håll — dit han eller hon vill gå. De som står i ringen måste hålla varandra i handen men försöka att inte nuddas av den som är i mitten. Turas om att vara i mitten.

ORD AV PRESIDENT MONSON

"Tillfällena att ge av oss själva är i sanning obegränsade. ... Det finns hjärtan att glädja. Det finns vänliga ord att säga. Det finns gåvor att ge. Det finns gärningar att göra. Det finns själar att rädda."

Från "First Presidency Christmas Devotional", *Ensign*, feb. 2001, s. 73.

Familjer är en del av vår himmelske Faders plan

Du kan använda den här lektionen och aktiviteten för att lära dig mer om månadens tema i Primär.

I Mormons bok berättas det om en orättfärdig man som hette Amalickiah. Han ville förstöra kyrkan och regera över nephiterna som deras kung.

Överbefälhavare Moroni var en stark och rättfärdig ledare för de nephitiska arméerna. Överbefälhavare Moroni ville påminna folket om hur viktigt det var att försvara sin familj och sin tro. Han rev sönder sin livklädnad och gjorde en flagga, eller ett baner, av den. Han skrev följande ord på den:

Förslag till familjesamtal

Du kan läsa "Familjen: Ett tillkännagivande för världen" tillsammans med din familj. Ni kan också prata om hur ni alla kan arbeta tillsammans för att göra familjen stark. Sedan kan ni välja ett av sätten och göra upp en plan för att arbeta på det.

"Till minne av vår Gud och vår religion och frihet och vår fred, våra hustrur och våra barn."

Han kallade baneret för "frihetsbaneret" och satte fast det på änden av en stång. Sedan knäböjde han och bad om att folket skulle få vara fria så att de kunde fortsätta dyrka Gud och ta emot hans välsignelser. (Se Alma 46:3–18.)

I dag har vi något som påminner oss om hur viktig vår familj och vår tro är. Det är "Familjen: Ett tillkännagivande för världen". Här är några ord därifrån:

"Familjen har en central roll i Skaparens plan för sina barns eviga välfärd. ... Familjen är instiftad av Gud." ■

TILL VÄNSTER: ILLUSTRATION BRANDON
DORVAN; TILL HÖGER: ILLUSTRATION
RACHEL HOFFMAN-BAYLES

Sång och skriftställe

- "Familjer kan vara tillsammans för evigt", *Barnens sångbok*, s. 98
- Alma 46:3–18

Familjebaneret

Använd ett pappersark eller tyg för att göra ett baner som representerar din familj. Använd tuschpennor eller kriter och rita sådant som är viktigt för din familj. Ta med ett citat eller talesätt som berättar hur dina familjemedlemmar känner för sin tro på Jesus Kristus och vår himmelske Fader eller om välsignelserna av att vara en familj.

Svårigheter i Missouri

Jennifer Maddy

Kom och upptäck en viktig plats i kyrkans historia!

För Joseph Smith var det en lång, svår resa från Kirtland i Ohio till Independence i Missouri. Han reste med vagn, kanalbåt och diligens. Han var tvungen att gå de sista 40 milen! Men Herren hade uppmanat Joseph Smith att bege sig till Missouri och grunda staden Sion, så han lydde.

Andra medlemmar började anlända till Missouri 1831. De plöjde marken, byggde hus och skördade gröda.

Allteftersom fler medlemmar flyttade till Independence i Missouri blev en del av dem som redan bodde där misstänk samma och arga. Pöbelhopar attackerade medlemmarnas hem och befalld dem att ge sig av. ■

Den här scenen som finns i kyrkans informationscenter i Independence skildrar medlemmar som arbetar flitigt på sin timmerstuga.

William W. Phelps öppnade ett tryckeri i Independence där han gav ut en dagstidning. Han tryckte också sidor till Befallningarnas bok som innehöll några av Herrens uppenbarelser till profeten Joseph Smith. Idag finns de uppenbarelserna i Läran och förbunden.

FÄNGELSET I LIBERTY

Vintern 1838 arresterades Joseph Smith och fem andra ledare i kyrkan på fälska grunder och togs till fängelset i Liberty. Fängelset var mörkt, smutsigt och bitande kallt, och fångarna hade inga filtar som var varma nog och ingen bra mat. Fängelset hade tjocka stenväggar. Övre rummet var till för fångvaktaren och hans familj, och nedre rummet — ”fängelsehålan” — var till för fångarna. En golvlucka var den enda vägen in och ut ur nedre rummet.

Medan profeten var i fängelset sade Herren till honom: ”Frukta ... inte för vad människor kan göra, ty Gud skall vara med dig i evigheters evighet” (L&F 122:9).

Kyrkan byggde upp en del av fängelset på nytt av ursprungsmaterial och några restaurerade stenar och byggde sedan ett informationscenter runtomkring det. I dag kommer många besökare för att se platsen där en Guds profet tog emot tröstande uppenbarelser medan han satt i fängelse.

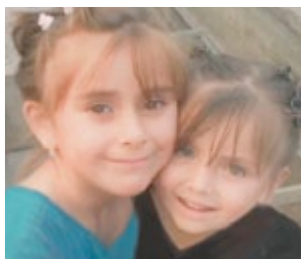
VÅR SIDA

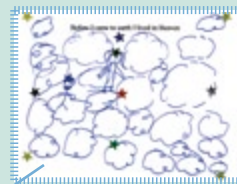
Ricardo O., 3 år, från Mexiko tycker om att tjäna. Varje lördag hjälper han och hans syster Olea föräldrarna att sopa byggnaden där hans gren träffas för att ha sakramentsmöte. Han tjänar med ett leende — inte bara i kyrkan utan också hemma.

Loi P., 7 år, Kambodja

Jag tycker om att gå i kyrkan och att vara med på mina lektioner i Primär. Jag håller på att lära mig läsa och tycker om berättelserna i Mormons bok. Min lillasyster och jag tycker om att hjälpa vår mamma. Vi tycker om att läsa barnens sidor i *Liahona*. Vi ber båda för president Monson och syster Monson.
Alison A., 6 år och Juana A., 3 år, Argentina

Primärbarnen i Junctions gren i Mandeville distrikt i Jamaica lär sig om Frälsaren och försöker följa hans exempel genom att döpas och förbereda sig för att besöka templet.

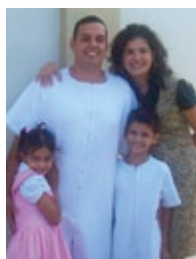

Nguyen L., 7 år, Kambodja

Maria C., 4 år, från Brasilien höll ett tal på ett sakramentsmöte där hon förvånade alla genom att citera trettonde trosartikeln utan att missa ett enda ord. Marias primärpresident säger att Maria ber innerligt och vittnar om Jesus Kristus.

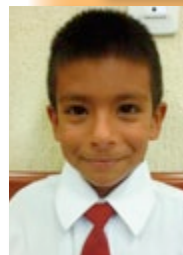
Marias primärpresident säger att Maria ber innerligt och vittnar om Jesus Kristus.

Renato och hans familj vid hans dop

En dag besökte vår Primär templet i São Paulo. Tempelområdet var det vackraste jag någonsin sett. Vi lärde oss att genom förbunden vi ingår i templet kan vi leva med vår familj i all evighet. Tempelpresidenten talade till oss i

väntrummet där vi såg vackra målningar. Jag hade en mycket varm och glad känsla inom mig och mamma sade att det var den Helige Anden som vittnade för mig att det jag fick lära mig var sant. Jag fick ett vittnesbörd om att templet är Herrens hus.
Renato B., 8 år, Brasilien

Templet är mycket vackert på utsidan och det finns många blommor runtomkring. Men när jag beseglades till min familj såg jag att det var ännu vackrare på insidan.
Nicolas M., 5 år, Colombia

**Äldste
David A. Bednar**

i de tolv apostlarnas
kvorum

Varför är det så viktigt med släktforskning?

*Medlemmarna i de tolv apostlarnas kvorum
är särskilda vittnen om Jesus Kristus.*

Profeten Joseph Smith förkunnade att vårt största ansvar i den här världen "är att söka våra döda".¹

Släktforskning är en viktig del av arbetet med frälsning och upphöjelse.

Vi har en förbundsplikt att söka efter våra förfäder och ge dem evangeliets frälsande förrättningar.

Jag inbjuder kyrkans unga att lära sig om och uppleva Elias ande.²

Jag uppmuntrar er att studera, att söka reda på era förfäder och förbereda er för att själva utföra ställföreträdande dop i Herrens hus för era döda förfäder.

När ni hörsammar den här inbjudan i tro så vänds era hjärtan till fäderna.

Då växer er kärlek till era förfäder och er tacksamhet mot dem.

Ni skyddas i er ungdom och i hela ert liv.

Då blir både ert vittnesbörd om Frälsaren och er omvändelse till honom någonting djupt och beständigt. ■

*Anpassad från "Barnens hjärtan skall vända sig",
Liahona, nov. 2011, s. 24–27.*

SLUTNOTER

1. *Kyrkans presidenters lärdomar: Joseph Smith* (2007), s. 470.
2. Se Lärnan och förbunden 2:1–2.

En matta av berättelser

Vem visste att så många berättelser kunde flätas in i en matta?

Kay Timpson

Baserad på en sann berättelse

"Vi barn kan söka vår släkt som gått före och minnas vårt arv och hedra det" ("Sanning från Elia", Lilla stjärnan, okt 2001, s. 10–11).

Katy skuttade längs trottoaren mot den stora eken vid gathörnet. Det gamla trädet gjorde Nanas hus lätt att hitta.

Som vanligt satt Nana i sitt vardagsrum och flätade och sydde tyst remsor av färgglatt tyg. De bonade golven i Nanas hus var dekorerade med vackra mattor som Nana själv hade gjort.

"Hej, vännen", sade Nana när Katy kom in. Snart började de prata om vad Nana kallade "gamla tider". De tittade tillsammans på svartvita foton. Katy tyckte speciellt mycket om att se kläderna och frisyerna som hennes släktingar hade när de var yngre.

"Saker och ting var annorlunda då", sade Nana med en suck. "Vet du, vi hade varken bilar eller teve eller mobiler."

Katy kunde inte föreställa sig hur det skulle vara att behöva gå överallt dit man skulle. "Vad gjorde ni när ni ville ha roligt?" frågade Katy.

"Vi tyckte om att sjunga tillsammans. Vi samlades runt pianot på kvällen och sjöng våra favoritsånger. Ibland sjöng vi oss hesa! Det var så roligt!"

Nana tittade ut på trädgården som om hon kunde spola tillbaka åren och se dem på nytt.

Katy satt bredvid mattan som hängde ner från Nanas knä. Hon strök med fingrarna längs de noggrant sydda stygnen.

"Jag har funderat", sade Nana sakta, "vad skulle du tycka om att göra din egen flätade matta?"

Katy hoppade upp och klappade händerna.

"Det vill jag jättegärna, Nana! Kan vi börja i dag?"

Nana skrattade till. "Men det är något annat du behöver göra först. Gå hem och samla ihop gamla kläder som vi kan klippa i remsor."

Hennes ögon glittrade när hon lutade sig närmare Katy. Hennes röst var tyst som om hon skulle berätta en hemlighet.

"Det är det som gör mattan speciell. Eftersom mattan är gjord av kläder kan den berätta om ditt liv. Varje fläta är som ett kapitel i en bok om dig. När du tittar på tyget till en gammal klänning kan du bli påmind om platser där du hade den på dig och vad du gjorde då."

Katy spärrade upp ögonen. Hon pekade på mattan som Nana höll på att fläta.

"Kommer du ihåg allt om tygen i den här mattan?"

Nana log. "Det må du tro att jag gör! Det här röda tyget kommer från klänningen jag hade på mig när du föddes. Jag minns att jag tryckte näsan mot fönstret på förlösningssavdelningen för att titta närmare på dig. Du var fortfarande rosa och rynkig."

Katy och Nana skrattade tillsammans medan Nana fortsatte att berätta för Katy om tygen i mattan. Så fort Katy kom hem den kvällen lade hon och mamma undan kläder som Katy kunde använda.

Dagen därpå tog Katy med sig kläderna hem till Nana. Nana visade Katy hur man klippte tyget i långa remsor, flätade dem och sydde ihop dem.

Varje dag efter skolan arbetade Katy på mattan hemma hos Nana.

Mattan växte bit för bit. Allt eftersom dagarna gick lärde sig Katy många av Nanas berättelser utantill. Vissa dagar var det hon som berättade mycket för Nana.

En dag, efter att ha lagt till ett blått tyg till mattan som varit Katys favoritjeans, strök hon handen över de färgglada flätorna.

"Tror du inte att mattan är klar nu?" frågade Nana och tittade upp från sitt arbete.

"Inte än", sade Katy med ett leende. Hon ville inte att den här tiden med Nana skulle ta slut. ■

BYTA FAMILJEBERÄTTELSE

Nanas färgglada matta hjälpte henne återge berättelser för Katy (se sidorna 66–67). Här är ett spel som kan hjälpa dina familjemedlemmar återge berättelser för varandra!

Du behöver:

- Flera små, enfärgade föremål. Försök hitta minst sex olika färger. Du kan använda knappar, kulor eller färgade godisbitar.
- En påse att ha föremålen i.

Hur man gör:

1. Fyll i uppställningen längst ner på den här sidan genom att ange färgen på varje föremål.
2. Låt familjemedlemmarna sitta i en ring. Lägg de små föremålen i påsen.

3. Låt påsen gå runt ringen. Låt var och en turas om att ta ut ett föremål och följa uppmaningen som matchar färgen på föremålet som de valde. Fortsätt tills det inte finns några fler föremål att välja.

BERÄTTELSEUPPSTÄLLNING

Kan du komma ihåg de olika berättelserna som familjen återgav för varje färg?

Färg:

Uppmaning:

	Berätta för oss om din bästa vän.
	Berätta om ett tillfälle när du var tvungen att vara modig.
	Berätta om något fånigt eller pinsamt som du har gjort.
	Vilken är din favoritberättelse i skrifterna? Varför?
	Berätta om ett skolprojekt som var roligt att arbeta på.
	Om du kunde vara ett djur, vilket djur skulle det vara och varför?

Hej! Jag heter Erika och är från El Salvador

Hjälpföreningssystrarna i min gren frågade om jag kunde lära mig att indexera namn med hjälp av FamilySearch-programmet. Jag ville hjälpa till. Mamma ville också hjälpa till så vi började lära oss hur man indexerar tillsammans.

När jag började tog det en hel dag att indexera nio namn. Men efter att ha arbetat hårt och övat kan jag nu indexera 300 namn på en dag.

När jag är klar med mina läxor tillbringar jag tid med att indexera namn. För mig är indexering lika roligt som att leka eller titta på teve. Men jag vet att det har ett högre syfte.

Jag heter Erika Z. Jag bor i staden San Salvador och tycker om att förbereda namn för tempelförrättningar.

Jag vet att min himmelske Fader välsignade mig med möjligheten att förbereda namn för templets förrättningar för över 2 000 salvadoranska förfäder i andevärlden.

Jesus kallar sina lärjungar

Margo Mae

Från Lukas 5:1–11.

Simon och Andreas var två bröder som var fiskare. En natt fiskade Simon och Andreas hela natten men fick ingen fisk.

Jesus var på Simons båt. Han uppmanade bröderna att lägga i sina nät i sjön en gång till. När de drog upp sina nät var de fulla av fisk!

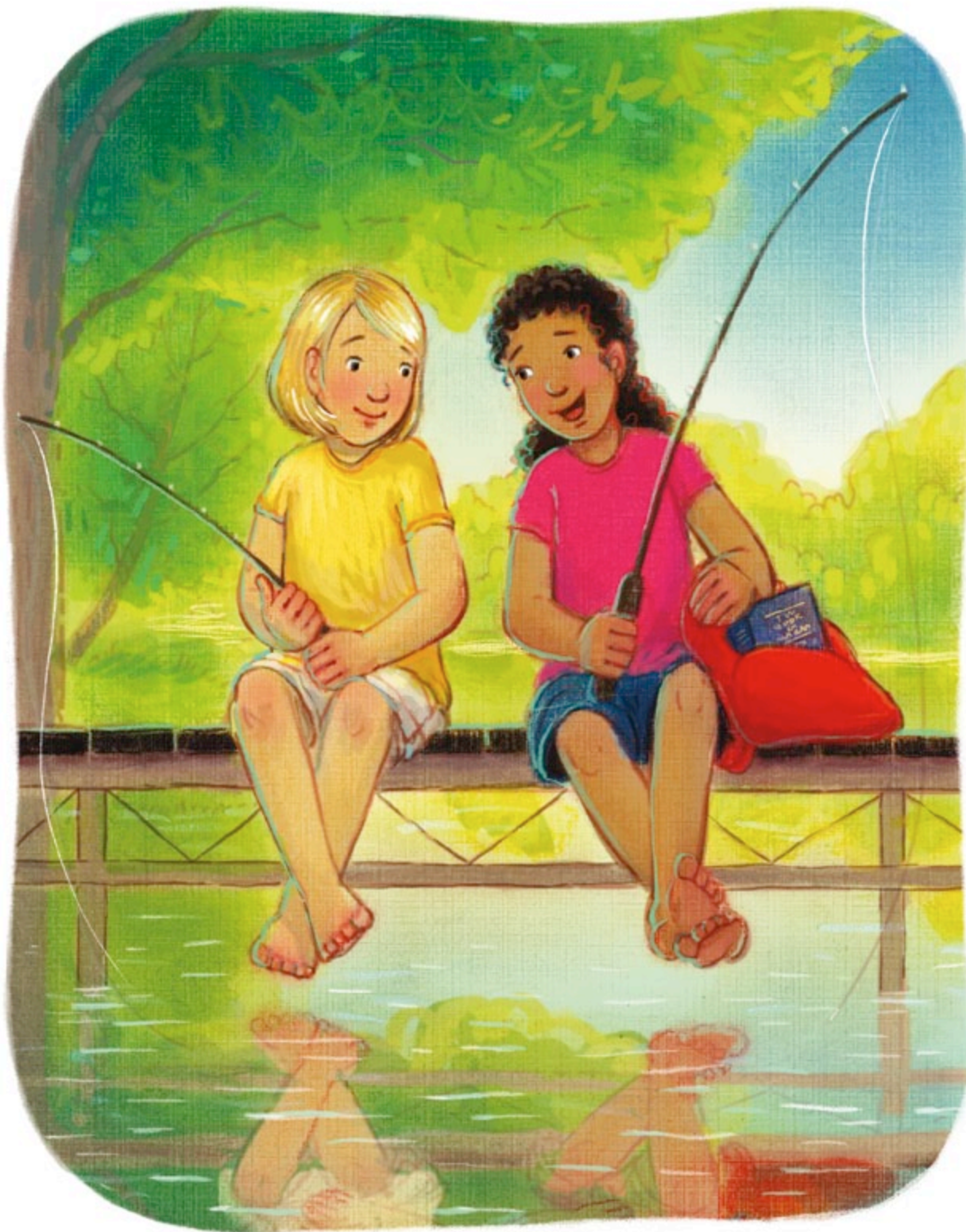

Simon och Andreas bad sina vänner Jakob och Johannes att hjälpa dem tömma näten i båten. Det fanns så mycket fisk att de fyllde två båtar! Jesus sade till männen att om de följde honom skulle de fiska efter sådant som var bättre än fisk. De skulle bli människofiskare.

Simon, Andreas, Jakob och Johannes lämnade allting, även sina båtar. De blev lärjungar till Jesus. De följde med Jesus och hjälpte honom predika evangeliet för alla.

Precis som en fiskare fångar fisk i ett nät, kan vi hjälpa till att föra personer till evangeliet genom att vara goda exempel och undervisa dem om Jesus. Vi kan också vara människofiskare! ■

JESUS KALLAR SINA LÄRJUNGAR

*"Jesus sade till Simon: 'Frukta inte. Härefter skall du fånga människor.'
Och de ... lämnade allt och följde honom" (Luk. 5:10-11).*

KYRKONYTT

Gå till news.lds.org för fler nyheter om och händelser i kyrkan.

Nya missionspresidenter kallade att tjäna

Kyrkan har kallat följande nya missionspresidenter som börjar verka i sitt tilldelade område den här månaden.

MISSION	NY PRESIDENT
Alabamamissionen Birmingham	Richard D. Hanks
Angolamissionen Luanda	Danny L. Merrill
Argentinamissionen Buenos Aires Nord	David S. Ayre
Argentinamissionen Buenos Aires Syd	Larry L. Thurgood
Argentinamissionen Comodoro Rivadavia	Mark F. Rogers
Argentinamissionen Córdoba	Rubén V. Alliaud
Argentinamissionen Posadas	Lee R. LaPierre
Arizonamissionen Gilbert	K. Brett Nattress
Arizonamissionen Mesa	Kirk L. Jenkins
Arizonamissionen Scottsdale	Karl R. Sweeney
Arizonamissionen Tempe	James L. Toone
Armenienmissionen Jerevan	J. Steven Carlson
Australienmissionen Brisbane	Lon E. Henderson
Australienmissionen Melbourne	Cory H. Maxwell
Australienmissionen Sydney Nord	Philip F. Howes
Australienmissionen Sydney Syd	Larry J. Lew
Boliviamissionen La Paz	Julián A. Palacio
Boliviamissionen Santa Cruz	Jason A. Willard
Boliviamissionen Santa Cruz Nord	Richard C. Zambrano
Botswanamissionen Gaborone	Merrill A. Wilson
Brasilienmissionen Curitiba	Anderson M. Monteiro
Brasilienmissionen Curitiba Syd	Leonel R. Fernandes
Brasilienmissionen Fortaleza Öst	Carlos Fusco
Brasilienmissionen Goiânia	David Kuceki
Brasilienmissionen João Pessoa	Izaías P. Nogueira
Brasilienmissionen Juiz de Fora	Luciano Cascardi
Brasilienmissionen Londrina	C. Alberto de Genaro
Brasilienmissionen Natal	Saulo Soares

MISSION	NY PRESIDENT
Brasilienmissionen Piracicaba	Kennedy F. Canuto
Brasilienmissionen Ribeirão Preto	Mauro T. Brum
Brasilienmissionen Santa Maria	Adalton P. Parrela
Brasilienmissionen Santos	Celso B. Cabral
Brasilienmissionen São Paulo Väst	José Luiz Del Guerso
Kalifornienmissionen Bakersfield	James M. Wilson
Kalifornienmissionen Carlsbad	Hal C. Kendrick
Kalifornienmissionen Irvine	Von D. Orgill
Kalifornienmissionen Long Beach	Ryan M. Tew
Kalifornienmissionen Los Angeles	David N. Weidman
Kalifornienmissionen Rancho Cucamonga	Bruce E. Hobbs
Kalifornienmissionen Redlands	Daniel J. Van Cott
Kanadamissionen Edmonton	Larry G. Manion
Kanadamissionen Montreal	Victor P. Patrick
Chilemissionen Antofagasta	Craig L. Dalton
Chilemissionen Concepción	Kent J. Arrington
Chilemissionen Rancagua	Thomas R. Warne
Chilemissionen Santiago Syd	David L. Cook
Chilemissionen Santiago Väst	José A. Barreiros
Colombiamissionen Barranquilla	Kent R. Searle
Coloradomissionen Denver Syd	J Blake Murdock
Coloradomissionen Fort Collins	Kelly W. Brown
Tjeckien-/Slovakienmissionen	James W. McConkie III
Demokratiska republiken Kongomissionen Kinshasa	W. Bryce Cook
Ecuadormissionen Guayaquil Syd	Maxsimo C. Torres
Ecuadormissionen Guayaquil Väst	Jorge Dennis
Ecuadormissionen Quito Nord	Brian A. Richardson
El Salvadormissionen San Salvador Öst	David L. Glazier
El Salvadormissionen San Salvador Väst/Belize	Kai D. Hintze
Englandmissionen Leeds	Graham Pilkington
Floridamissionen Jacksonville	Paul W. Craig
Floridamissionen Orlando	Michael J. Berry
Floridamissionen Tallahassee	Bradley J. Smith
Floridamissionen Tampa	Mark D. Cusick
Georgiamissionen Macon	Brent T. Cottle

MISSION	NY PRESIDENT
Ghanamissionen Accra Väst	Norman C. Hill
Guatemalamissionen Cobán	John F. Curtiss
Guatemalamissionen Retalhuleu	Johnny F. Ruiz
Hawaiimissionen Honolulu	Stephen R. Warner
Hondurasmissionen San Pedro Sula Öst	Norman S. Klein
Hondurasmissionen San Pedro Sula Väst	James M. Dester
Idahomissionen Boise	John Winder
Idahomissionen Nampa	Stuart B. Cannon
Idahomissionen Twin Falls	Glen R. Curtis
Illinoismissionen Chicago	Paul S. Woodbury
Illinoismissionen Chicago Väst	Jerry D. Fenn
Indienmissionen Bangalore	David M. Berrett
Indianamissionen Indianapolis	Steven C. Cleveland
Indonesienmissionen Jakarta	Christopher L. Donald
Iowamissionen Des Moines	John R. Jensen
Italienmissionen Milano	Bruce L. Dibb
Italienmissionen Rom	Michael Waddoups
Jamaicamissionen Kingston	Kevin G. Brown
Japanmissionen Nagoya	Kazuhiko Yamashita
Japanmissionen Tokyo Syd	Takashi Wada
Kansasmissionen Wichita	Michael L. Bell
Kenyamissionen Nairobi	Gary C. Hicken
Koreamissionen Daejeon	Yong-In S. Shin
Koreamissionen Seoul Syd	Marshall R. Morrise
Liberiamissionen Monrovia	Roger L. Kirkham
Marshallöarnamissionen Majuro	Thomas L. Weir
Mexikomissionen Aguascalientes	Juan Villarreal
Mexikomissionen Cancún	Dale B. Kirkham Jr
Mexikomissionen Chihuahua	Ulises Chávez
Mexikomissionen Ciudad Juarez	Rodolfo Derbez
Mexikomissionen Ciudad Obregón	Mauricio Munive
Mexikomissionen Culiacán	Jesús Velez
Mexikomissionen Mérida	Sergio A. Garcia
Mexikomissionen Mexico City Chalco	Jerald D. Crickmore
Mexikomissionen Mexico City Öst	Sergio M. Anaya
Mexikomissionen Mexico City Nordväst	Brad H. Hall

MISSION	NY PRESIDENT
Mexikomissionen Mexico City Väst	George F. Whitehead
Mexikomissionen Monterrey Öst	Larry C. Bird
Mexikomissionen Pachuca	Andrew E. Egbert
Mexikomissionen Querétaro	Javier L. Mejorada
Mexikomissionen Reynosa	Abelardo Morales
Mexikomissionen Saltillo	L. Fernando Rodriguez
Mexikomissionen Villahermosa	Israel G. Morales
Michiganmissionen Detroit	Nolan D. Gerber
Missourimissionen S:t Louis	Thomas W. Morgan
Mongolietmissionen Ulaanbaatar	Joseph P. Benson
Nevadamissionen Las Vegas Väst	Michael B. Ahlander
New Hampshiremissionen Manchester	Philip M. Stoker
New Mexicomissionen Albuquerque	Steven J. Miller
New Yorkmissionen Rochester	Arthur R. Francis
Nya Zeelandmissionen Hamilton	Charles A. Rudd
Nicaraguamissionen Managua Nord	Monsop Collado
Nicaraguamissionen Managua Syd	Bryan G. Russell
Nigeriamissionen Benin City	Akingbade A. Ojo
Nigeriamissionen Enugu	Freebody A. Mensah
Nigeriamissionen Lagos	Richard K. Ahadjie
Ohiomissionen Cincinnati	John P. Porter
Oklahomamissionen Oklahoma City	Stewart R. Walkenhorst
Oregonmissionen Salem	Michael R. Samuelian
Panamamissionen Panama City	Curtis Carmack
Papua Nya Guineamissionen Lae	Mark P. Peteru
Paraguaymissionen Asunción Nord	Garn H. McMullin
Pennsylvaniamissionen Philadelphia	T. Gary Anderson
Perumissionen Arequipa	Richard Zobrist
Perumissionen Cusco	Robert C. Harbertson
Perumissionen Huancayo	David Y. Henderson
Perumissionen Iquitos	Alejandro Gómez
Perumissionen Lima Nord	John R. Erickson
Perumissionen Lima Väst	Blake D. Archibald
Perumissionen Trujillo	D. Kurt Marler
Filippinernamissionen Baguio	Anthony John Balledos
Filippinernamissionen Butuan	Pastor B. Torres
Filippinernamissionen Cagayan de Oro	Alberto C. Bulseco

MISSION	NY PRESIDENT
Filippinernamissionen Cauayan	George R. Rahlf
Filippinernamissionen Cavite	Douglas C. Tye
Filippinernamissionen Cebu Öst	Richard L. Tanner
Filippinernamissionen Iloilo	Jaime R. Aquino
Filippinernamissionen Legaspi	Jovencio A. Guanzon
Filippinernamissionen Naga	L. Barry Reeder
Filippinernamissionen Quezon City	Carlos Revillo
Filippinernamissionen Urdaneta	William J. Monahan
Polenmissionen Warszawa	Steven C. Edgren
Puerto Ricomissionen San Juan	P. Knox Smartt III
Rysslandmissionen Moskva	Garry E. Borders
Rysslandmissionen Samara	Michael L. Schwab
Rysslandmissionen Jekaterinburg	Val J. Christensen
Sierra Leonemissionen Freetown	David B. Ostler
Sydafrikamissionen Durban	John A. Zackrison
Taiwanmissionen Taichung	Kurt L. Blickenstaff
Texasmissionen Fort Worth	Rodney A. Ames
Texasmissionen McAllen	Fernando Maluenda
Texasmissionen San Antonio	James E. Slaughter
Tongamissionen Nuku'alofa	Leitoni M. Tupou
Ugandamissionen Kampala	Robert F. Chatfield
Ukrainamissionen L'viv	Daniel E. Lattin
Uruguaymissionen Montevideo Väst	Thomas A. Smith
Utahmissionen Salt Lake City	Stephen W. Hansen
Utahmissionen Salt Lake City Öst	John C. Eberhardt
Utahmissionen Salt Lake City Syd	Robert E. Chambers
Utahmissionen S:t George	John R. Center
Venezuelamissionen Valencia	Guillermo I. Guardia
Virginiamissionen Chesapeake	Alan J. Baker
Virginiamissionen Richmond	E. Bradley Wilson
Washingtonmissionen DC Nord	Peter S. Cooke
Washingtonmissionen Everett	Mark Bonham
Washingtonmissionen Federal Way	Robert I. Eaton
Washingtonmissionen Kennewick	Boyd S. Ware
Washingtonmissionen Seattle	Yoon Hwan Choi
Washingtonmissionen Vancouver	Derlin C. Taylor
Wisconsinmissionen Milwaukee	Raymond A. Cutler
Zambiamissionen Lusaka	Leif J. Erickson

Äldste Cook talar till medlemmar och undersökare i Elfenbenskusten

R. Scott Lloyd
Church News

Äldste Quentin L. Cook i de tolv apostlarnas kворum reste till Abidjan i Elfenbenskusten i februari 2013. Under besöket presiderade han under en konferens för prästadömsledare, höll ett särskilt möte för medlemmar och undersökare och besökte nyckelpersoner i regeringen.

Äldste Cook åtföljdes på resan av äldste L. Whitney Clayton i de sjuttios presidentskap; äldste John B. Dickson i de sjuttios kворum, president för området Afrika Väst och äldste Joseph W. Sitati i de sjuttios kворum, förste rådgivare i presidentskapet för området Afrika Väst.

Närvaron på prästadömskonferensen och mötet för medlemmar och undersökare var totalt 9 693, vilket inbegrep 619 undersökare. Många medlemmar gjorde stora uppoffringar för att kunna vara där. Virginie Oulai Tongo från Meagui gren i Elfenbenskustenmissionen Abidjan säger att hennes familj hade sparat pengar för att kunna komma och se en apostel. "Vi reste i tolv timmar, men jag är glad", säger hon.

Många som var med på konferensen nämnde den anmärkningsvärt starka ande som de njöt av. Biskop Leon Kouadio från Dokui församling i Cocody stav säger: "Jag insåg att vi hade en framstående Frälsarens tjänare bland oss."

Kyrkans medlemsantal i Elfenbenskusten har ökat från en familj 1984 till fem stavar och ett distrikt i dag.

På senare år har Elfenbenskustens heligas trofasthet särskilt visats genom deras släktforskningsarbete och tempeltjänst. Tre av de fem stavarna tillhör de 25 stavar

Äldste Quentin L. Cook i de tolv apostlarnas kворum talar till tusentals personer som samlades i Abidjan i Elfenbenskusten i februari.

i kyrkan där högst procental vuxna har skickat in släktnamn för att få tempelförrättningar utförda för dem under 2012. Av alla stavar i kyrkan har Cocody stav högst antal vuxna som någon gång har skickat in namn för tempelarbete.

Ungdomarna gör sin del också. Antalet ungdomar i Elfenbenskusten som utför indexeringsarbete är dubbelt så högt som kyrkans medeltal, trots det faktum att nästan ingen av dem har tillgång till en egen dator eller internet utan måste åka till stavens släktforskningscenter för att indexera.

Medlemmarna har undervisats om att släktforskning är en viktig del av att leva efter evangeliet. De arbetar flitigt för att få namnen klara innan de går på bussen inför den långa resan till templet i Accra i Ghana — och vanligtvis har de inte bara några få namn med sig utan många.

Äldste Cook och äldste Clayton uppmuntrade de heliga att sträva vidare inom fyra huvudområden: att öka sin tro på Herren Jesus Kristus, stärka familjen, aktivt sprida evangeliet och fortsätta med sitt otroliga släktforsknings- och tempelarbete. ■

Frances J. Monson nyligen bortgången

Första gången jag såg Frances visste jag att jag funnit den rätta”, sade president Thomas S. Monson när han beskrev uppvaktningen.¹ Den vetskapen bekräftades gång på gång under Frances Beverly Johnson Monsons liv då hon tjänade tillsammans med och stöttade maken.

Syster Monsons jordiska liv var till ända den 17 maj 2013, då hon 85 år gammal avled stilla av åldersrelaterade orsaker.

Syster Monson drog aldrig uppmärksamhet åt sig medan hon åtföljde president Monson på besök till äldre och till personer med sviktande hälsa. Hon var en källa till styrka för honom när han kallades som biskop i unga år, och hon tjänade vid hans sida när han presiderade över Kanadamissionen från 1959 till 1962. Hennes stöttande tjänande fortsatte när hennes älskade ”Tommy” kallades som generalauktoritet och när han verkade i de tolv apostlarnas kворum, i första presidentskapet och som president för kyrkan.

”Hon älskade min far högt och förstod vilka talanger och gåvor han hade fått. Hon gladdes åt att stödja honom och hjälpa honom att förhärliga sina talanger”, säger Ann Monson Dibb, deras dotter.²

Frances föddes den 27 oktober 1927 som dotter till Franz E. Johnson och Hildur Booth Johnson. Hon gifte sig med Thomas S. Monson i Salt Lake-templet den 7 oktober 1948. Hon verkade i ämbeten i Hjälpföreningen och Primär, var en begåvad musiker, hade ett stort sinne för humor och tyckte mest av allt om att vara hustru, mor, far- och mormor och gammelfarmor/-mormor.

Syster Dibb säger att hennes mamma ”alltid lyssnade och kanske gav något litet råd om vad hon skulle göra om hon vara i samma situation. ... Hennes ständiga exempel ... är det som har haft störst inflytande på mitt liv. Det

© RI

President och syster Monson efter en session under general-konferensen i april 2010.

rådde aldrig något tvivel om vad hon trodde på, vad hon skulle göra, vad hon förväntade sig att andra gjorde. Hon exemplifierade vad man bör vara som sista dagars helig, som kristen.”³

”Jag har aldrig hört Frances klaga på mitt ansvar i kyrkan en enda gång”, har president Monson sagt. Han säger att hon var ”en kvinna med stilla och oerhört mäktigt tro”.⁴ ■

SLUTNOTER

1. Thomas S. Monson, ”Storligen välsignade”, *Liahona*, maj 2008, s. 111.
2. Ann M. Dibb i ”Frances J. Monson, Wife of President Thomas S. Monson, Passes Away” (17 maj 2013), mormonnewsroom.org.
3. Ann M. Dibb i ”Frances Monson: Through the Eyes of Daughter, Ann Monson Dibb” (Mormon Times-video, 12 maj 2013), ksl.com.
4. Thomas S. Monson, citerad i Jeffrey R. Holland, ”President Thomas S. Monson: I Mästarens fotspår”, tillägg till *Liahona*, juni 2008, s. 8).

Äldste Neil L. Andersen (i mitten) i de tolv apostlarnas kворum presiderar över en ceremoni där man avtäckar en plakett till minne av att kyrkan har funnits i Haiti i trettio år.

Kyrkans 30-årsjubileum i Haiti

För tre årtionden sedan besökte president Thomas S. Monson — då medlem av de tolv apostlarnas kворum — Haiti och invigde landet för det återställda evangeliet predikande.

Äldste Neil L. Andersen i de tolv apostlarnas kворum besökte nyligen Haiti för att fira 30-årsjubileet. Äldste Andersen presiderade över en ceremoni där man avtäckte en minnesplakett som blir en ständig påminnelse om kyrkans begynnelse i Haiti. Medlemmarna som samlades till avtäckningsceremonin fick se en utsändning av ett budskap från president Monson som hade spelats in före mötet.

Kyrkan gör insatser vid över 100 katastrofer 2012

Varje år bidrar Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga med nödhjälp till människor över hela världen som drabbats av naturkatastrofer, krig och hungersnöd. Under 2012 försåg kyrkan offren för 104 katastrofer i 52 länder med tusentals ton mat, vatten, kläder, medicinsk utrustning, hygienartiklar och andra nödhjälpsartiklar. Dessutom

donerade tusentals medlemmar över 1,3 miljoner timmar av tjänande.

Kyrkans största katastrofhjälpsats under 2012 gjordes för dem som drabbades av orkanen Sandy på Förenta staternas östkust. Förutom Sandy har kyrkans största hjälpsatser under 2012 gjorts i Japan, Filippinerna, andra områden i Förenta staterna och i Syrien.

Släkträdet (FamilyTree) tillgängligt för allmänheten

Släkträdet (FamilyTree), en sedan länge efterlängtd förbättring av internetsajten FamilySearch.org, blev tillgänglig för allmänheten i mars 2013. Det finns att tillgå kostnadsfritt på FamilySearch.org.

Släkträdet är efterträdare till Nya FamilySearch som fram till nu bara har varit tillgänglig för kyrkans medlemmar med ett särskilt användarnamn och lösenord.

Nu kan andra som besöker FamilySearch.org "börja bygga upp sitt släkträd helt och hållet på internet. De börjar med sig själva och fortsätter med tidigare generationer", säger Paul M. Nauta, marknadsföringschef för FamilySearch.

Den hjälper mig att anstränga mig mer

Jag älskar *Liahona*! Det känns så bra att läsa tidningen. Jag tycker om att ta med den till mitt college och ge den till mina vänner. Artiklarna hjälper mig att bli en bättre person, utföra missionsarbete och välja det rätta. När jag studerar tidningen upptäcker jag att jag försöker vara bättre för varje ny dag och anstränger mig mer för att följa Jesus Kristus.

Anastacia Naprasnikova, Ukraina

Andlig och timlig kompass

Liahona stärker mitt vittnesbörd. Den är både en andlig och en timlig kompass. — När jag läser generalauktoritetsord så hjälper de mig att komma närmare Jesus Kristus. Och när jag som missionär läser många nyomvända heligas vittnesbörd så tröstar de mig och hjälper mig vara en effektiv arbetare i Mästarens vingård.

Äldste Gomun, Beninmissionen Cotonou

Rättelse

På sidan 27 i februariumret av *Liahona* ges en antydning om att Dima Ivanov bor i Vladivostok i Ryssland, men han bor egentligen i Ulan-Ude.

GÅ LÄNGS HOPPETS VÄG — TILLSAMMANS

LaRene Porter Gaunt

Kyrkans tidningar

Det var tidigt på våren i Nauvoo när jag gick på hoppets väg. Ljuset var gyllene och skuggorna varma när jag gick längs den trädkantade vägen. Som fotograf var jag fokuserad på slutarhastigheten, bländaren och det fantastiska ljus som fyllde linsen.

Sedan började hjärtat gradvis att fyllas av tankar på mina förfäder som hade gått längs den här vägen. Först var det Jared och Cornelia med deras tvååriga son. Det kändes kyligt i luften, men den kylan var inget jämfört med de iskalla omständigheter som Jared och hans lilla familj upplevde under sitt uttåg. Cornelia dog någonstans mellan Nauvoo och Saltsjäddalen. Jag föreställde mig hur Jared grät medan han lyfte upp sin son och fortsatte.

Jag var rädd att känslan av deras närhet skulle försvinna så jag slutade inte fotografera trots att sikten skymdes av tårar. Sedan kom jag att tänka på unga Sarah som hade gett sig av med sin kärleksfulla svärmor i den sista gruppen som lämnade Nauvoo. En gång fyllde en kärleksfull himmelsk Fader deras läger med vaktlar som de kunde äta. Sedan strävade de vidare med tacksamt hjärta.

Mitt hjärta började svälla av känslor. Det kändes som om Sarah var där med mig. Jared

I februari 1846 drevs kyrkans pionjärer ut från Nauvoo. Fyllda av hopp om att de skulle finna frid i Sion gick de längs Parley Street — som nu kallas Trail of Hope (hoppets väg) — och tog sig över Mississippifloden.

och Cornelia och deras lille son var också där. Vi gick tillsammans i ljuset och skuggorna. Det förflutna blandades med nutiden på den här vägen. Hoppets väg, tårarnas väg. På ett sätt som jag inte kan förklara var de med mig och väckte inom mig vår gemensamma kärlek till Jesu Kristi evangelium. Jag insåg att mitt vittnesbörd brinner inom mig därför att det hade brunnit inom dem. Det hade förts vidare från generation till generation, den ena en grundval för nästa. Jag grät av tacksamhet.

Snart kom min man ifatt mig. Han hade fotograferat på ett annat ställe. Jag stod nära honom när jag berättade om min upplevelse. Han, liksom de heliga i Nauvoo, var den första i sin familj att tro på evangeliet. Och han, liksom de som hade vandrat längs den här vägen för över 150 år sedan, skulle inte bli den sista som trodde. Hans vittnesbörd och mitt har gett näring åt de vittnesbörd som nu brinner i hjärtat hos våra barn, precis som Jareds, Cornelias och Sarahs vittnesbörd gav näring åt vittnesbörden som tusentals av deras avkomlingar hade.

Min make och jag glömde bort fotograferingen och vandrade långsamt längs resten av hoppets väg tillsammans och mindes dem som gått före oss. ■

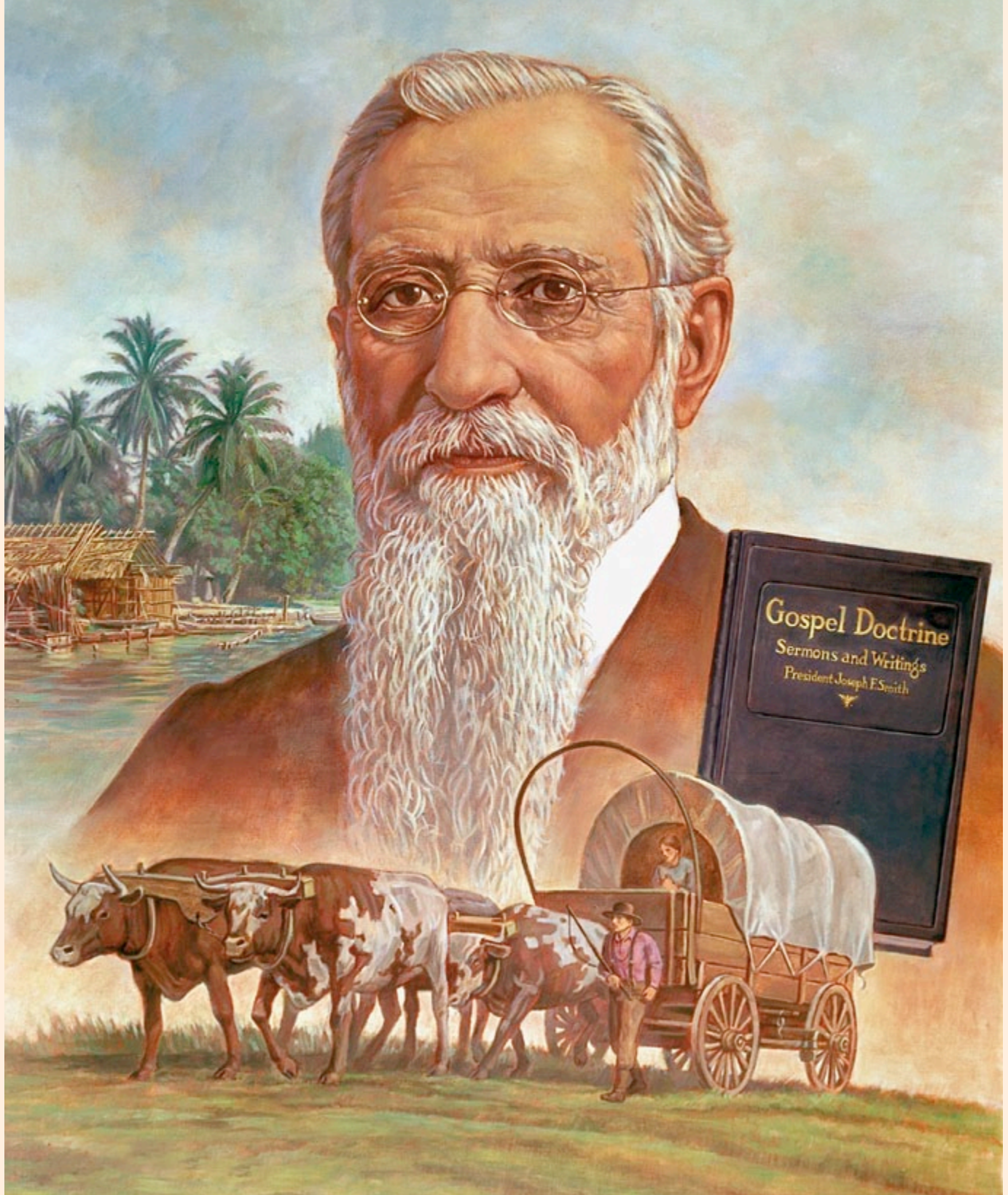

ILLUSTRATION ROBERT T. BARRETT

JOSEPH F. SMITH

Joseph F. Smith var sju år gammal när han körde familjens **oxar** från Nauvoo i Illinois till Salt Lake City i Utah. När han var 15 verkade han som missionär på **Hawaii**. Senare invigde han som kyrkans president platsen där templet i Laie på Hawaii skulle byggas. Joseph menade att folk skulle förfölja kyrkan mindre om de förstod de sista dagars heligas tro. Några av hans lärdomar som förklarade kyrkans trossatser sammanställdes i en bok som heter ***Evangeliets lära***.

"När vår tro bekräftas i själen av Guds ande", skriver äldste M. Russell Ballard i de tolv apostlarnas kvorum, "blir tron en drivande kraft i vårt liv som för varje tanke, ord och handling till himlen. Vi ber med tillit om styrka och vägledning — precis som [pionjärerna] gjorde. Det är det som menas med att gå framåt, och med varje steg i tro. Det var så för våra pionjärförfäder och det måste vara så för oss i dag." Se "Pionjärernas tro och styrka — då och nu", sidan 16.

JESU KRISTI
KYRKA
AV SISTA DAGARS HELIGA

